

mostovimos
tovimostovi

ostovimosto
vimostovim

MOSTOVI

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE KOKRŠKEGA ODREDA KRIŽE

Uredniški odbor: Irma Koder, Marjetka Bohinc, Majda Poljanec, Andrejka Nunar,
Beti Srečnik, Bojana Simonič in Janez Funda

Mentorici: Tatjana Gunčar,
Marija Teran

Likovno opremil: Marjan Kukec

Likovni pedagog: Mica Markež

Natisnila DU Kranj

V maju 1975

Naklada: 480 izvodov

Likovni izdelki:

Stran 4 Šparovec Bojan, PARTIZANI

Strani 8, 15, 16, 17, 20, 29, 33, 51 Zidna dekoracija v šoli

Stran 28 Krpič Majda, STROJ, UNIČEVALEC ČLOVEKA

Stran 31 Irena Klaindienst, STROJ

Veronika Hrovat, STROJ, KI UNIČUJE DRUŽINE (detajl)

Stran 40 Jelka Gosar, STROJ

Stran 43 5. a razred, PETELINI

Stran 48 Marko Janc, MEHANIZEM UNIČENJA (detajl)

obisk partizana

30-letnico osvoboditve naše domovine smo učenci in učiteljski zbor osnovne šole Kokrškega odreda križe slovesno praznovali. Na šoli so se vrstile proslave in druge prireditve v počastitev tega pomembnega praznika, posebno pa smo se razveselili obiska rezervnega polkovnika tovariša Beleta-Tička. Zbrali smo se v avli in po prisrčnem pozdravu je tovariš Bele najprej povedal nekaj zgodovinskih podatkov o nastanku partizanske vojske v Jugoslaviji, nato pa pripovedoval o Kokrškem odredu, po katerem nosi naša šola ime.

Kot partizan stare jugoslovanske vojske je bil poslan na italijansko mejo. Ker pa je imela tudi njegova planinska enota kot vsa stara Jugoslavija slabo vodstvo, so jih odkrili sovražni avioni in enota se je razbežala.

Pod vodstvom KP pa so se začele zbirati sprva manjše, nato pa vse številnejše skupine zavednih ljudi v Srbiji, Črni gori, Sloveniji, Hrvaški, Makedoniji in Bosni in Hercegovini, ki so prerasle v pravo partizansko vojsko. Leta 1942 so v Sloveniji delovale Gubčeva, Cankarjeva, Šercerjeva, Tomšičeva brigada.

Kokrški odred je bil ena od mnogih vojaških enot in je bil organiziran že leta 1942. Zaradi boljše organizacije se je ponovno formiral leta 1944 in takrat štel čez 500 ljudi. Deloval je na področju Karavank.

Partizani Kokrškega odreda so se bojevali na težavnem ozemlju, saj so na pohodih premagovali velike višinske razlike, sovražne postojanke od Jesenic do Kamnika pa so bile zelo gosto posejane in močne. Tudi zime so bile v času vojne še posebno hude. Zato so partizani organizirali akcije na Jesenicah, v Radovljici, Tržiču, Kamniku in drugod predvsem ponoči.

Ta odred je bil zelo dobro organiziran. Imel je obveščevalne centre, ki so zbirali podatke o sovražniku in jih sporočali komandi centra. Organizirana je bila tudi kurirska služba, saj radio postaj in sprejemnikov manjše partizanske enote niso imele. Imeli pa so krajšo telefonsko zvezo na Smokuškem vrhu.

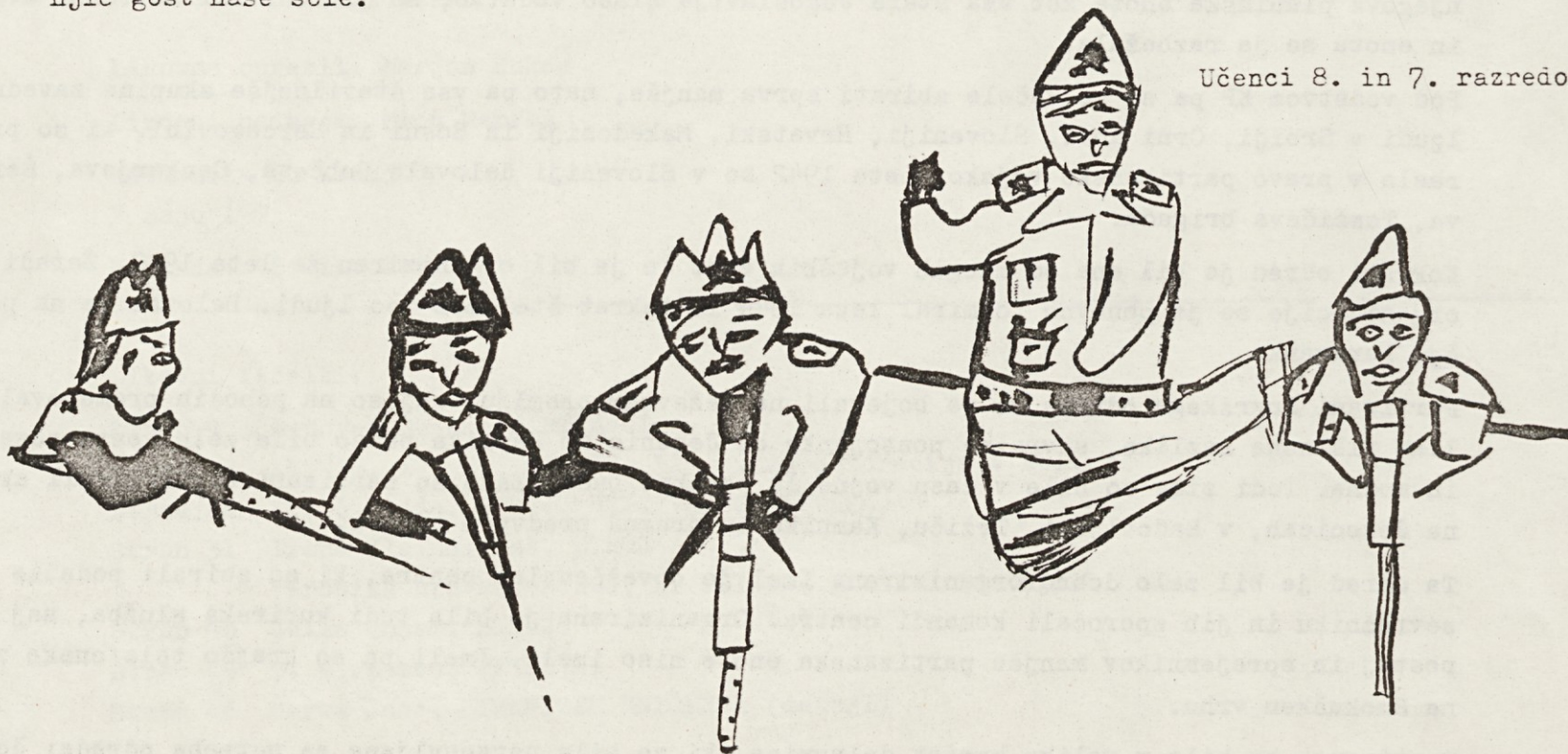
Partizanom so bile v veliko korist delavnice, ki so bile ustanovljene za potrebe odreda: čevljar-

ske, krojaške delavnice in celo puškarna. Ne smemo pa pozabiti bolnice, v kateri so našli zave-
tišče težji ranjenci.

Tehnična služba se je ukvarjala s propagando, tiskanjem brošur in časopisov. Poseben pomen pa so
imale gospodarske komisije, ki so bile organizirane od Jesenic do Kamnika, in so skrbele za pre-
hrano partizanov.

Učenci smo z zanimanjem poslušali spomine tovariša Tička na hudo zimo leta 1944/45. Borec nam je
rad odgovarjal na mnoga vprašanja, posebno pa smo hvaležni za obljubo, da ta partizan ni bil zad-
njič gost naše šole.

Učenci 8. in 7. razredov

pesem je oblila griče

Prišla je zadnja pomlad v vojni. Po travnikih so cveteli zvončki, a partizani so še vedno jurišali na Nemce. V neki noči so se spet prebijali skozi obroče. Padali so drug za drugim. Tudi Miro je bil ranjen. Dali so ga na nosila in se z njim prebili spet v gozd, v katerem so mu že enkrat rešili življenje. Breda je bila ves čas pri njem. Bodrila ga je, da bo ozdravel, sam pa je bil prepričan, da bo umrl. Ležal je na nosilih in težko hropel.

Breda je klečala ob njem in mu neprestano zrla v oči. Njene solze so padale na roko. Tudi v Mirovem očesu se je pokazala solza, iz ust mu je pritekla kri. Umrl je.

Pokopali so ga. Poslednje salve so mu ustrelili v čast. Breda je klečala na grobu, njene solze so oblivale majhne bele zvončke, ki ji jih je podaril prejšnji dan.

Tiho, a vendar iz srca, so se iz gozda razlegali glasovi: „Hej Slovani ...“ in so oblili griče.

Andreja Nunar, 8.a

spomini iz vojne

Bila je pusta, deževna nedelja. Nisem vedel, kako naj preganjam čas, pa sem prosil mamo, tako kličem staro mamo, naj mi pove kaj o življenju med NOB. Nič rada ne obuja spominov na te čase, ki so prinesli toliko gorja in zahtevali toliko nedolžnih žrtev. Vseeno mi je začela pripovedovati:

"Poročila sem se, ko se je začela vojna, to je bilo leta 1941, stara 19 let. K nam domov je večkrat prišel možev bratranec Moškerc. Ta mi je začel dajati razna pisma, ki sem jih prenašala, kamor mi je bilo naročeno. Prenašala sem tudi Poročevalca. Največkrat sem pisma skrila med pisarniške pole. Vsakokrat, ko sem šla mimo straže, sem trepetala od strahu, če bi me odkrili. Vedno sem imela pravljenjo prijazno besedo ali šalo, samo da stražar ne bi posumil.

Nekoč je spet prišel Moškerc in povedal, da je nanj razpisana nagrada ter da se mora skriti. Malo smo pomislili, nato pa smo pripravili skrivališče v drvarnici, ki je bila na drugi strani dvorišča. Zlezel je med skladovnico drv. Tako se je skrival dva meseca. Bil je bolan na pljučih, zato prav

dolgo ne bi mogel več ostati. Nekega dne je bila v naši ulici blokada in preiskava. Vsi smo bili prestrašeni, mislili smo, da nas je kdo izdal. Toda vse se je srečno izteklo. Ko sem Moškercu zopet prinesla hrano, mi je dal pismo ter povedal, kam naj ga odnesem. Prinesla sem mu odgovor. Ko je pismo prebral, mi je samo rekel, da bo zjutraj odšel. Vedel je, da bi nas postrelili, če bi nas odkrili. In res ga drugo jutro ni bilo več. Nekaj mesecev za tem pa smo izvedeli, da je bil v partizanih. Ko je bil nekoč blizu doma, je želel videti domače, ženo in otroka. Takrat je padel v zasedo Italijanom. Mučili so ga. Na hribu, od koder je lahko videl dom, si je moral kopati jamo, nato pa so ga ustrelili.

S tem pa ni bilo konec strahot vojne. Ob neki blokadi pa so Italijani vzeli mojega moža. Izvedela sem, da ga imajo na železniški postaji, kjer pripravljajo transport za Italijo. Takoj sem odhitela na postajo, kjer je bilo že vse polno ljudi. Opazila sem dolgo vrsto mož. Bila sem že vsa obupana, ko sem opazila, da v eni izmed vrst nekdo maha z dežnikom. Ko sem bolj pogledala, sem videla, da je mož. Bilo je grozno. Ljudje so kričali, jokali, prosili. Nihče se ni premaknil s postaje. Vsi so čakali, kdaj bo vlak odpeljal. Šele proti jutru je prišel vlak, bil je živinski vlak, ki je odpeljal moše neznano kam. Nisem vedela, ali ga bom še kdaj videla. Najhuje pa mi je bilo, ko sem se spomnila, da otrok, ki sem ga pričakovala, ne bo nikdar videl svojega očeta.

Protí jutru sem vsa izmučena od prestanega gorja prišla domov. Nisem bila še dolgo doma, ko je prišel k nam znanec s sporočilom, da so partizani pri Verdu napadli vlak. Nekaj jih je med tem zbežalo, nekaj pa jih je padlo. Oddahnila sem se, ko mi je povedal, da je videl moža, ko je ušel v gozd. Nestrpno sem vsak dan pričakovala novic. Nekega dne pa mi je neznanec prinesel moževo sporočilo, iz katerega sem izvedela, da je na svobodnem ozemlju.

Po nekaj tednih sem morala v bolnišnico. Prišel je težko pričakovani dan. Rodila se je hčerka, tvoja mamica. Bila sem srečna. Po treh dneh so me prišli obiskat moževi starši. Obstali so ob posteljici in jokali. Takoj me je zbolelo v srcu. Vedela sem, da se je zgodilo nekaj hudega. Vprašala sem: "Kaj?" Nista mi odgovorila. Nato sem rekla: "Ali je ranjen?" Nista odgovorila. Vedela sem, da je še hušše.

" Padel je !" je kriknila mama in se mi vrgla okrog vratu. Bila sem čisto obupana in brez moči. Sestra in zdravnik sta me tolažila. " Saj niste sami, saj imate hčerko, ki vas tako potrebuje. Nanjo morate sedaj misliti, da ne bo ostala sama na svetu. " Šele ob tej misli sem se potolažila.

Po enem tednu sem se vrnila iz bolnišnice. Spet je bilo hudo. Primanjkovalo je hrane in tudi kurjave nismo imeli. Težko sem pričakovala svobodo in jo tudi dočakala. Še danes slišim vriskanje in petje, ki se je razlegalo po svobodni Ljubljani. Vedela sem, da je mož padel, pa sem vseeno s hčerko čakala ob cesti in gledala vesela snidenja. Še vedno sem imela v sebi iskrico upanja, da bo mogoče le prišel. Toda ni ga bilo."

umrl je v tihi soteski

Jože Klemenčič, 6.a

Bil je tih večer. Misli so se mi porajale in naenkrat sem tam daleč zagledala partizana. Bil je ranjen. Zadaj si je z robcem mašil rano. Moči so mu pošle. Naslonil se je na skalo in se zastrmel skozi veje visokih dreves v jamico, kjer je sonce zlatilo robove begajočih oblakov.

Objela ge je neskončna tišina in pollaščal se ga je brezčutni mir. Čez čas je zaslišal nekje v daljavi zamolke rafale strojnice in eksplozije. Tej čudni muziki se je nasmehnil s koticami ust ...
" Ne, naših borcev niso dobili ... "

Kri se je odcejala, čeprav je krčevito mašil rano. Zavedal se je, da se krog njegove poti zaključuje.

Toda on ni mogel umreti. S solzami v kalnih očeh se je poslavljal od plahih senc, poslavljal se je od dneva, ki je usihal v rumeno škrlatnem požaru in se umikal mrakobi, ki je lezla iz dolin in se zajedala v krošnje rdečih dreves.

Ni čutil hladu prihajajoče noči. Vse bolj toplo mu je bilo pri srcu. Utrujene zvezde so se že lesketale na žametnem nebu mehke jesenske noči, on pa je še vedno zamaknjen, s široko razprtimi očmi

strmel skozi veje v nebo. Skušal se je nasmehnuti, toda vrtinec zelene reke ga je požrl. Temine samotnih gozdov so se izgubile, žvrgolenje ptic je utihnilo in njegov duh je utonil v tihi so - teski.

Ležal je, kakor bi spal.

Njegov rahli nasmeh na licih je okamenel v bledih curkih mesečine. Lili so z zvezdnega neba in se srebrno bleščali v steklenih očeh.

Tako je umrl eden od borcev. Toda za svobodo je padlo mnogo žrtev, mnogo nedolžnih ljudi, ki so umrli za nas.

Milena Ropret, 8.b

v taborišču

Med stenami sivimi ždimo zdaj vsi
od tistega dne, ko po nas so prišli,
v mirnem spokoju ležala je vas,
so črni oblaki se zbrali nad nas.

Sovragi so zbrali otroke v šoli,
pretepali ženske, može - vsi oholi,
potem pa ljudi so s seboj odpeljali,
vasico to mirno do tal so požgali.

Vozili so nas po deželi neznani,
bili smo izmučeni, vsi razcapani.
So pripeljali nas v tujo deželo,
tedaj se šele je trpljenje začelo.

Že leto dni tukaj, v baraki ležimo,
že leto dni tukaj, v tujini trpimo.
A vse to tako se strahotno nam zdi,
saj poleg barake je mnogo peči;

iz teh peči se smrdeč dim vali,
vanje pa ženejo gruče ljudi.
Le kdaj bo konec tega trpljenja?
Le kdaj posijala nam luč bo življenja?

Vendar pa prišel bo čas,
ko bomo pesmi peli naglas,
ko bodo ljudje ugotovili,
kako močno so v tej vojni grešili.

Prišla bo svoboda zlata,
odprla prav vsa bo vrata,
razklenila bo vse okove,
spet zidali bomo mirne gradove.

Dušan Borštar, 8.b

teško je bilo

Z mamo sva sedeli druga ob drugi in lepo nama je bilo. Čutila sem se varno in mirno, dokler se v pogovoru nisva spomnili mamine mladosti.

" Nekega dne so v našo vas Poklek prišli Nemci. Dnevi so postajali vedno bolj neznosni, kajti ni hče si ni upal na cesto. Nemci so postajali vse bolj objestni in začeli so odganjati naše ljudi v ječe in taborišča. Tudi k nam so se namenili. Z bratom sva bila sama doma. Ustrašila sva se jih , kajti mama nama je pogosto pripovedovala o njih, saj je bil oče partizan.

Brat me je prijel za roko in me vodil skozi okno. Zunaj je bil sneg in pihal je veter. Oblečena sem bila v lahno obleko, ki mi je bila premajhna , brat pa je nosil hlače in suknjič. Tekla sva, kar se je dalo, oba bosa in noge so nama omrznile. Daleč od doma v guzdu je brat našel votlo skalo, v katero sva se skrila. Ne da se opisati, kako me je zeblo. Brat me je ogrnil s svojim suknjičem . Dve uri si nisva upala domov in sva trepetala. Tedaj mi je brat velel, naj počakam, da gre pogledat, kaj se je zgodilo doma. Toda ni našel Nemcev, le vso objokano in obupano mater. Ko ga je le-ta zagledala, je planila k njemu, ga objela in vprašala po meni. Takoj je tekla pome, me odnesla domov in me toplo stisnila k sebi. Povedala nama je, da so Nemci odgnali telička, toda kaj zato, le da ima naju živa in zdrava. "

Tako lepo je pripovedovala mama, da sem sklenila, da napišem na list papirja in tako ta dogodek ohranim kot spomin na težka leta, ki so jih preživljali otroci med vojno.

Simona Borštar, 6.a

kurirčkova torba

V četrtek nam je tovarišica povedala, da gremo v Tržič po kurirčkovo torbo. S sabo smo morali prinesti rute in kape. V petek po drugi uri smo odšli k Pekovi hiši v Presko po kurirčkovo torbo. Za kurirje smo si izbrali Tonija, Francija in Alenko. Pred Pekovo hišo smo pričakali pionirje iz Tržiča. Nato je Toni zahteval geslo in šele potem smo dobili torbo.

Ko smo se vračali v šolo, smo se ustavili na travniku. Tam smo se šli fantje vojno. Ko nas je tovarišica poklicala, smo se vrnili v šolo. Tam je bil slovesen sprejem in program. V šolo sta bila povabljeni tudi tovariša Štucin in Zaplotnik. Oba sta govorilao vojni, kako sta jo sama doživela. Tovariš Zaplotnik je dal naši šoli za spomin tudi svojo kurirsko torbo še iz vojnih dni.

Ponosni smo nanjo.

Janez Snedic, 3.b

Življenje je vera

Za gorami je vstajalo sončno in toplo jutro. Rdeč sij jutranje zarje je obliznil vrhove in se ujel med šelesteče liste bele breze. Prvi jutranji žarki so se spustili na gomilo sredi jase. Poigravali so se s cveticami, ki so rasle in krasile grob neznanemu junaku. Kraj gomile je rdeč plamenček spominjal na tiste dolge, mračne dni, ko so ljudje v obupu in blodnji upali na boljše čase. Ta plamenček zdaj oznanja svobodo in mir na svetu. Oznanja tiho misel, ki je bila v srcu vsakega izmed njih, misel na lepšo bodočnost. Mnogi so darovali življenja zanjo, premnogi. Ni jim bilo žal umreti za domovino, ki bi po vojni zrasla iz podrtih hiš in zidov, ni jim bilo žal umreti za zelene travnike,

za šumeče gozdove ... Ni jim bilo žal umreti za srečo, ki jo bodo po vojni izžarevale otroške oči. Za srečo so umirali v snegu, zmrznjeni, ko je njihovo telo strohnelo, za srečo so umirali prestreljeni z rafali, ko so jih globoko v gozdu požrle divje zveri. Za tvojo in mojo srečo, ker so vedeli, da bo njihov duh vedno med nami, da bo njihova misel vedno spoštovana in cenjena.

Irma Koder, 8.b

črni možje

Narava se je kopala v soncu. Vse je žarelo, vas pa je bila eno samo mravljišče. Umaknila sem se vrvežu in se zleknila po dišečem senu na podstrešju. Skozi lino so se v posameznih pramenih spuščali žarki in se poigravali na mojem obrazu. Mehki so bili ti žarki, žameten je bil njihov dotik. In sredi te lepote, ko bi mi srce najraje poletelo proti mavričnim barvam sonca, prevzeto od njih, se je v meni nekaj zganilo. Tih glas mi je dejal: " Ti si polna življenja, brezskrbno ležiš tu in si svobodna, kaj pa takrat? Se še spominjaš tistega mračnega jutra? "

Bilo je mračnega pomladnega jutra in megle so se prihuljeno plazile med hišami, ovijale so se jih, kakor da bi jih hotele streti. Nenadoma pa so se iz teme izluščile postave, kričale so, mahale s puškami po zraku in gledale z očmi kakor kanje, ki iščejo svojo žrtev. Zagnale so se proti hišam, razbijale po njih in vdirale vanje. Videla sem, kako so pretepali ljudi, jih psovali in jim pljuvali v obraz, videla, kako so jih izgnali iz hiš, jim na hrbtu zvezali roke in jih gnali v koloni skozi meglo. Žalostno se je pomikala kolona, še bolj žalostno pa je za njo sključena stopala mati z otrokom. Njen izmučeni obraz je bil obupan, ker je ves čas mislila samo na sinka, na njegove solze, ki so mu polzele po licih in na njegove nebogljene ročice, ki so se stegovale proti njej in v njenem naročju iskale zavetja. Žalostna je bila, ker je vedela, da ju oba čaka smrt ...

Toda kako naj razloži temu bitju, ki jo neprestano sprašuje ? Kako naj mu pojasni njuno usodo ? Saj ni več daleč do konca, ni več daleč ... Videla je prva drevesa, videla njihove mogočne krošnje ... " Te nama bodo pele poslednjo pesem ", je pomislila in sinka močneje privila k sebi.

In potem samo še sekundo ... Zagrmeli so rafali in zrušila se je s sinkom v naročju. Kako strašen je bil takrat pogled nanjo, na njene roke, ki so krčevito stiskale sinka v poslednji grozi in na njene tope, osteklenele oči.

Toda vseeno sem takrat pomislila, da svoboda mora priti. Mora priti tudi kazen za te črne vešče, te krvnike brez srca. Mora priti, kajti storili so nešteto zločinov, neštetim ljudem so iztrgali upanje in jim izžgali ljubezen ...

Zlatorumeni žarek me je poščegetal po nosu. " Svoboda je prišla ", sem pomislila in se predala lepim sanjam.

Irma Koder, 8.b

ni razumel..

Za gorami je vstajal krvav mesec. Mrak se je kot hudobna vešča ovijal hiš. Zagledala sem kolono ljudi, ki so prihajali po cesti in v prsih me je stisnilo. Videla sem majhnega dečka, videla sem njegove solzne oči, ki so prestrašeno zrle v fašiste. Sedaj mi je bilo vse jasno, vedela sem, da se bo nocoj zgodilo nekaj strašnega. Njegova vprašanja, kam jih peljejo, zakaj tako z njimi grdo delajo, so odmevala v gluhi tišini. Prestrašeno se je stiskal k materi. Ni razumel strahot vojne, ni poznal hudobnih ljudi. In ti črni možje res niso poznali usmiljenja. Strel je odjeknil in Pred očmi se mi je zameglilo, ničesar več nisem videla, le čutila sem vroče solze, ki so se mi kot slap vsule po licih.

Marjetka Bohinc, 8.b

srečna sem, ker živim v miru

Pred očmi zagledam petero vojakov. Vsi so krepki, visoki možje. Čelade jim prekrivajo čela, toda njihove mrke oči so uprte v moj obraz. Nestrpno čakajo, kdaj bom spregovorila, toda jaz molčim kot grob.

Moje misli so povsem drugje. Še vedno se poslavljajo od žalostnega in objokanega materinega obraza. Misli prekine trda roka, ki me zgrabi za ramo in že me vodi neznano kam. Naenkrat zaslišim strašno ječanje in hlad me oblije po vsem telesu. Da, tudi mene peljejo v ječo, ki je vsa temna in hladna ! Le ozek pramen sončnih žarkov sije skozi majhno okno. Ti žarki pa sijejo naravnost v obraz jokajoče žene, ki mrtvo gleda v stene. Vojak je odšel. Natančneje pogledam po ječi. Spoznam ! Moja mati ! Obe sva zelo srečni in solze nama teko po licih. Najina sreča pa kmalu, prekmalu mine.

Nemci so zvedeli za neuspešno akcijo in zato hočejo talcev. Hodijo po ječah in izbirajo tiste, ki si najmanj želijo smrti - mlade ljudi. Odločitev pade tudi name. Že nas postavljajo v vrsto in niti minuta ne mine, ko je že v vsako mlado srce uprta puška. Vidim samo še, kako se roke sovražnikov počasi približujejo petelinom, da bi sprožile puške.

Takrat pa se ta zgodba konča, kajti prebudim se. Na čelu mi stojijo kaplje znoja, po licih pa se mi sušijo solze. Zavedam se, kako srečna moram biti, da živim v miru. Te sanje so mi pričarale grozoto vojne in želim, da je nikoli več ne bi bilo.

Majda Poljanc, 8.a

danes

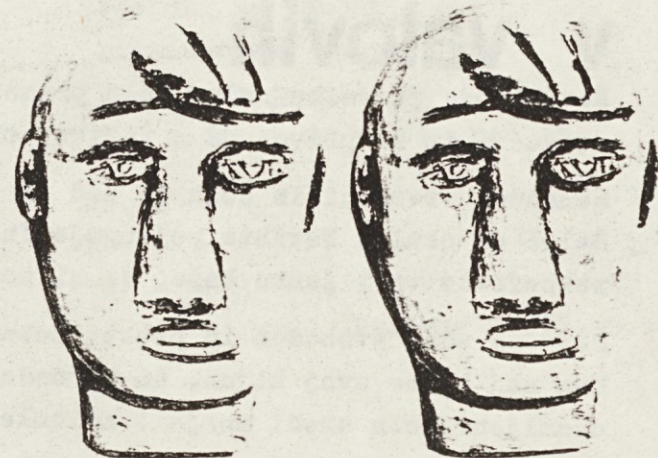
Mladi, srečni kot ptički iz toplega gnezda, zremo na ta svet, ta svet, ki je poln tegob in težav. Da. Toda mi jih občutimo zelo malo. Se vedno smo lahko srečni, saj nam ni treba misliti, če bo doma kaj kruha. Ni treba sprejemati žaljivk, ni se treba klanjati, palica pa je za nas že izumrl strah. Šola ni več bav - bav. Je le velika, svetla stavba, v katero radi zahajamo. In to vsi. Da, in nihče ne gleda, ali si delavčev ali direktorjev sin. Oba imata enake pravice in dolžnosti. Vsi se radi ukvarjamo s športom. Včasih tega niso poznali. Tudi študirat gre lahko, kdor hoče, če le ima veselje. In pri tem ni pomemben denar, pomembno je znanje. Da, srečni smo lahko mi. Medtem ko na vietnamske otroke padajo bombe, na nas, v primerjavi z njimi, same dobrote. " Oh, da bi dobil...!" vzdihuje marsikdo izmed nas. Da, res je, da nimamo vsega, kar želimo. Toda imamo svobodo, preskrbljeni smo z obleko in hrano, hodimo v šole in ne poznamo socialnega razlikovanja. To pa je veliko. In to so tudi temelji za naše srečno življenje.

nemir

V noči črni vidim svetlo zvezdo,
ki utripa.
Okoli nje še sto in sto je drobnih lučk,
porajajo se nove,
izginjajo kot svetli blisk
in zopet se porajajo, kot bi zrasle iz neba.

Na zelenem travniku vidim cvet dehteči,
okoli njega sto jih je in več.
In vsi dehtijo, trepetajo,
zaveje veter, cvetje se upogne in
povesi lahko glavo.

Edo Kraševac, 6.b

V daljavi motni vidim plamen,
ki v njem porajajo se iskre,
izginjajo in spet nastajajo.

V daljavi motni vidim sebe,
ki v srcu nosim svetle upe,
porajajo se kakor zvezde,
izginjajo kot veter.

V daljavi motni vidim sebe,
ki sem kot cvet med cvetjem,
a včasih zaveje v moje srce mrzli veter
in tiho sklonim glavo.

V daljavi motni vidim sebe,
ki v srcu mi gore plameni.
Porajajo se iskre - svetli upi,
izginjajo kot veter.

Življenje teče,
zvezde zbledijo,
cvetje oveni,
plamen pojenjuje.

Aleksandra Janc

v valovih

Nevihta se je razbesnela. Čoln premetava sem ter tja in vrv postaja vse tanjša ... Nekateri čolni so večji in so privezani z verigo; ti se že ne bodo odtrgali.

Nenadoma vrv počí in čoln se med visokimi valovi in vetrom odziblje iz pristanišča. Čoln je že daleč od obale. Nevihta pojenjuje in ljudje se spet pojavljajo na ulicah. V pristanišču le del razcefrane vrvi jasno kaže, da ni mogla kljubovati nevihti.

Čoln je zdaj svoboden in prost, nobena vrv ga ne drži več. Toda kam naj gre? Sam je sredi morja! Kam naj obrne svoj kljun, da bo našel pravo pot? Nihče mu ne bo pomagal, nihče se ne bo zmenil za osamljeni čoln sredi morja! Edinole tok! Vleče ga s svojo močjo. Ni se mu več moč upirati. Kdo ve, kam ga bo odnesel? Ali bo zaplul v pravo morje, v mirni pristan?

V mestu se skrivajo pasti in črne sence, ki me vabijo h grešnim dejanjem. Ali jih bom premagala, bom našla pravi prostor zase ? Nobena veriga me ne bo zadrževala doma, sproščeno odhajam v svet sneta z verig. Vez v verigi, ki je še ostala, je ljubezen do staršev in brata.

Milena

Lepo je čolnu, ki plava sam po morju ali reki. Tok ga nosi, temu se ne more upreti.

misel

Pri srcu mi je težko,
ker ne vem,
kaj jutri bo.

Pri srcu mi je težko,
ker sem zadnje leto v šoli.

Pri srcu mi je težko,
ker bom že jutri - kjerkoli.

Milena, 8.a

radost

Vse dni že sanjam,
premišjujem, ugotavljam,
kako lepo je biti mlad,
saj mladost je velika radost.

Damjana Žepič, 6.a

za oblaki šumečimi

V najin dom sije sonce. Lepo nama je in rada bi, da bi bilo vedno tako. Toda vem, da se bosta najini poti razšli in s tem se bo pretrgala silna vez, ki naju sedaj tako močno združuje. Odšla bom. Odšla bom od doma, od ljubljene mame. Me bo na postaji spremljala le tvoja nepreklicna obsodba, ki bo padla name iz tvojih ust? Mamica, boš res prepozno spoznala, da je tvoja mala, zlata punčka odrasla? Mamica, mi res pripravljáš razočaranje? Poglej šumeče oblake, kako vabijo! Vem, da se jih ne zavedaš, toda tu sem še jaz, moje sanje, silno hrepenenje.

Čakala bom na vlak, ki me bo popeljal v nov, nepoznan svet. Toda tam ne bo tebe, ki te še vedno ljubim. Solze bodo drsele po mojem obrazu, takrat bom spet mala, nebogljená punčka. Pisk vlaka pa me bo predramil in ne bo se mu moč upirati.

Mojca Sušnik, 7.b

na svidenje

Pomladansko sonce je posijalo na hišo. Žarek je obsvetil duri. Hiša se je že prebudila. Že nekaj časa so stanovalci pokonci. Razburjeni čakajo.

Na prag je stopila majhna deklica.

Za trenutek je obstala, kajti sonce jo je zaslepilo. Nato pa je rekla: "Na svidenje", in tiho odšla. Domači so gledali za njo, kako se je izgubila med hišami. Ni se ozrla.

Stopala je z odločnimi koraki. Videla je lepo mesto. V tem mestu so bile vse njene želje, upi in vsa njena bodočnost. Stopala je, stopala še vedno trdno in odločno. Odšla je od doma, prijateljev, iztrgala se je iz otroštva in odšla je v širni svet ...

Po dolгих letih pa se ustavi pred isto hišo starejše dekle. Vidi se ji, da je okusila težko življenje. Na njen obraz so se zarezale gube. Vidi se ji, da sedaj ve, da mora vsak korak v življenju premisliti.

Vrnila se je domov na tisti hišni prag, kot takrat, ko je v pomladnem jutru odhajala v svet. Vrnila se je, vendar ne več majhna, nebogljená deklica, temveč kot odraslo dekle, ki je izkusilo grenkobo življenja.

Karolina Oranič, 8.b

človek

Človek je svetla zvezda. Vse življenje dela, doživlja uspehe in poraze, nenadoma pa se utrne kot zvezda. Ne vrne se nikoli več, za njim ostanejo le spomini, ki jih obujajo najbližji.

Človek ni kot zemlja, ki pozne jeseni umre zato, da se zopet vrne naslednjo pomlad odeta v nov plašč cvetov in plodov. Človek bogati svet le hipec, v katerem traja njegovo življenje, in ti trenutki se ne vrnejo nikoli več, so kot kamen, ki ga vržeš v vodo in ga odnese deroča reka, hudournik, ki nas potegne v svoj vrtinec, in komaj se zavemo, že pride po nas največja sovražnica človeštva - smrt. Pride prav potihoma in potuhnjeno ter svoje dolge roke steguje po ljudeh, ter jih jemlje v svoje kraljestvo. In temu se ni moč upreti. Zakaj ta sovražnica pride prav po vsakega in ni ga človeka, ki bi se znal upreti.

Toda mnogi ljudje se smrti prav nič ne boje. Kljubujejo ji z močno voljo do življenja, ter ji tudi v najtežjih trenutkih ponosno zrejo v oči. To so ljudje, ki se zavedajo svojih dejanj za bližnjega in človeštvo. Vedo, zakaj so se rodili in njih življenje je neizmerno bogato.

Zato mislim, da je treba vse življenjske ovire premagovati z voljo in ljubeznijo do življenja, saj živimo le enkrat.

Majda Kurent, 7.b

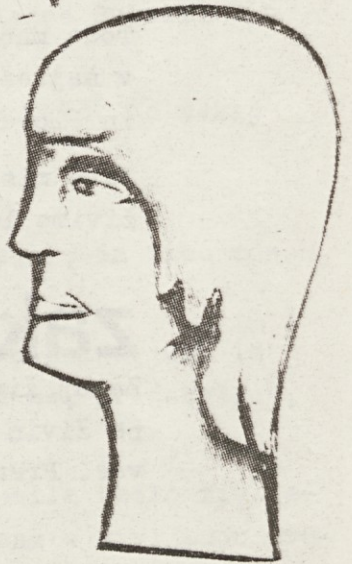
zakaj živim

Zakaj živim? Mar zato, ker me čakajo hude preizkušnje, vojna, lakota in vse, kar je slabega. Morda pa živim le za vse lepo v življenju, za vse, kar je najslabšega na tem svetu. Spoznam, da živim za vse. Premagati moram težave, da spoznam vrednost sreče.

Lidija Duh, 7.a

Življenje je kot vlak, ki ima več razredov. Če se usedemo v boljši razred, bomo udobnejše potovali. Potovanje je daljše ali krajše. Vsi pa imamo enak izstop. Imenuje se smrt. Ta vlak imenujemo življenjski vlak.

Barbara Kokalj, 7.a

starejši se tudi igrajo

Stojim ob cesti in zrem v drveče avtomobile. Gleдам in preišlujem o usodi voznikov v teh pločevinastih škatlah. Sonce zahaja, mokra cesta je v senci. Počasi ledeni, po hribih pa je sneg škrlatno rdeč. Tam živi mir, tam je prostost; tukaj pa drviyo jekleni konjički in se igrajo z življenjem. Igrajo? Da, igrajo, toda ne otroci niti šolska mladina. Ta priljubljena igra je igra starejših. Nas vedno opominjajo: "Cesta ni igrišče. Ne hodi na cesto!" Njim pa je cesta kraj, kjer neobzirno preizkušajo svoje moči. Vsak dan vozijo po cesti luči, ki so v mraku videti kakor žrelo, ki nas hoče pogoltniti. Rešilni avto s sireno prihiti izza ovinka in izgine za ovinkom. Zanaša ga, cesta pa je kakor ogledalo v predsobi. Avtomobili pa mirno vozijo naprej. Pogledajte! Naše igre so nedolžne, nič drugega ne zahtevajo kot prostor, v katerem se lovita naš smeh in vrisk in morda šipo na sosedovem oknu. Igre starejših pa zahtevajo naša življenja.

Bojana Simonič

kje si, očka?

Sedim pri oknu in preišlujem. Zal pa so moje misli kot ugašajoči plamen, brez sreče in brez radosti. Na uho mi prihajajo enolični zvoki dunajskega valčka in vreščanje otrok zunaj pred hišo. Pogled mi zdrsnе na te majhne veseljake. Kako polni smeha so, prešernosti, kako zelo so razigrani! Clovek bi dejal, da kar preveč ... Naumnost! Ali ni rekel Vojko, da je vsako otroštvo prelepó? Vsako otroštvo? To je najlepši čas življenja. Naenkrat vrišč potihne. Kadovedno se ozrem. Aha! Metkin oče se je vrnil z dela. Se objem, nasmeh in mala Metka srečna liže čokoladne bonbone. Potem se prikaže še Petrova mama, pa Majin oče ... Ko odbije v visokem cerkvenem zvoniku ura tri, zunaj na dvorišču ni nikogar več. Odšli so. Vsak na svoj dom. Če zaprem oči, vidim v duhu pred seboj črnooko Metko, kako sedi na očetovih kolenih, pa tudi Maja se motovili okrog očka in mu šteje na prste, kolikokrat je danes preskočila sosedov plot...

In šele zdaj sem se prav zavedla, kako strašna je praznina življenja. Kako zelo hudo je, če nimaš staršev. Srečni so tisti otroci, ki jih zvečer pričakujejo očetove roke, polne topline, polne varnosti...

Kdo ve, ali lahko kdaj poreče človek, ki nikoli ni okusil starševske ljubezni in ki nikoli ni izrekel besede oče: " Srečen sem." Nikdar! " In ponovno se sprašujem, kako dolgo še? Da, kako dolgo bom zaman hrepenela? Pred mano stoji veliko vprašanje, večje od bolesti: " Kje si, očka? " Kje je tvoja velika puška, ki si mi jo nekoč položil v naročje? Kje so tvoje velike črne oči, lase in kapa z grbom? Očka, kakšno je tvoje srce? Si me mar pozabil? Obljube o Beogradu so se spremenile v nič. Za vedno. Res si odpotoval, samo brez mene. Brez svojcev, v bolest lastne krvi ..." Vprašanja, vprašanja, vprašanja ... In besede prepletene z željami ... Spet se spomnim otrok in nenadoma za-
čutim v grlu ostro bolečino.

Valči Zarabec, 8.a

tančica žalosti

Naše življenje je kot utrinek zvezde v brezkončnem vesolju. Prinaša nam srečo in veselje, a še mnogo več razočaranj in solz. Kolo življenja se neprestano vrti, ne da bi to želeli ali mu ukazali.

Spominjam se, bilo je pred štirimi leti. Bila sem v bolnišnici, med tistimi štirimi belimi stenami, ki človeku vlivajo tako malo zaupanja, ga ločujejo od zunanjega sveta, od vsakdanjega vrveža. Toda tudi te puste stene pomagajo ljudem v zbliževanju.

V sobi smo bili štirje. Bolezen, žalost in skrbi združujejo popolne tujce v tovariše in prijatelje. Dobro smo se razumeli in velikokrat smo obujali drobne spomine. Morda smo ob tem zbijali tudi šale, morda! Nekoč so hoteli vedeti, kakšno je bilo slovo, ko sem odhajala v bolnišnico. O tem sem bolj nerada pripovedovala. Na slovo sem se spominjala z žalostnim srcem, saj je bila v srcu skrita bojazen pred najhujšim, a tudi toplina materinih solza in ljubezni do otroka.

Toda otroci si nismo hoteli s tem žalostiti src. Pogovarjali smo se še o drugih bolj veselih stvareh. Vedno smo težko pričakovali nedelje. Takrat smo se videli z domačimi. Ti so bili edini stik z zunanjim svetom. Njihove besede so nam vlivale pogum. Prijatelji so prihajali in odhajali, sama pa sem še naprej morala ostati v zaporu brez rešetak. " Še malo potrpi in poskušaj nekoliko potešiti domotožje ", sem si včasih dejala. Vendar želje, da bi šla hitro domov, nisem mogla zatreti. Videla sem, da tudi drugi žeje domov. Nekateri so še celo jokali. Hotela sem jih tolažiti, vendar mi tega

s svojimi skromnimi besedami ni uspelo.

Toda nenadoma me ni nihče več obiskal. Obiski so se pretrgali kot papirnata veriga. Kadar je bila nedelja, sem postala bolj žalostna in spraševala sem se, kaj ni nikogar k meni. Žalostno sem strmelja skozi okno in gledala gole vrhove dreves, pobeljenih s snegom. Včasih se mi je zazdelo, da tudi drevesa zato žalostno povešajo svoje veje, ker jih nobena ptica ne obišče. Čez nekaj dni mi je sestra povedala, da je oče zelo bolan. V očeh so se mi nabrale solze in komaj sem jih zadrževala, da mi niso zdrsnile po licu. Minilo je že skoraj dva meseca, kar sem bila v bolnišnici. Tedaj sem izvedela, da grem domov. To me je napolnilo z neizmerno srečo, najraje bi kar zavriskala od veselja in stekla k mami, ki me je čakala v sprejemni sobi. Ampak to ni šlo tako hitro, ker še nisem mogla stopiti na eno nogo. Po eni nogi sem pritančala do vrat. Odprla sem jih in pred sabo sem zagledala mamico.

Hotela sem ji takoj planiti v objem, toda: " Zakaj je oblečena v žalno obleko? " V hipu mi je postalo vse jasno. Nisem upala izreči te strašne misli, ki je moje srce potopila v obup. Vendar je bila resnična. Umrli mi je oče. Solze so mi kot gosta zavesa zakrile pogled in nisem se jih sramovala. Šele tedaj sem mami objela in obe sva jokali, solze pa so tekle, tekle . Počasi je prešla najhujša bolečina. Morala sem se obleči in z rešilnim avtom sva se odpeljali domov. Če pomislim, kako srčno sem si želela domov, toda sedaj je bil obup večji od želje. Vedela sem, da ne bom nikoli več videla njegovega ljubega obraza, nikoli več slišala besede iz njegovih ust in vedela sem, da bo ostal živ le v mojem spominu. Ko sva prišli domov, sem se razveselila brata in sestrice. Toda zdelo se mi je, da luč v kuhinji ne sveti več tako svetlo in lepo kot nekdanj. Ostala je velika praznina, ki se ne bo nikoli napolnila. Le čas jo lahko nekoliko omili.

Ani Leban, 7.b

zakaj si morala oditi

Večkrat se spomnim na svojo prijateljico Tadejo, ki je bila doma v Podljubelju. Takrat postanem nekam čudno mirna in zamišljena. Žalostna sem.

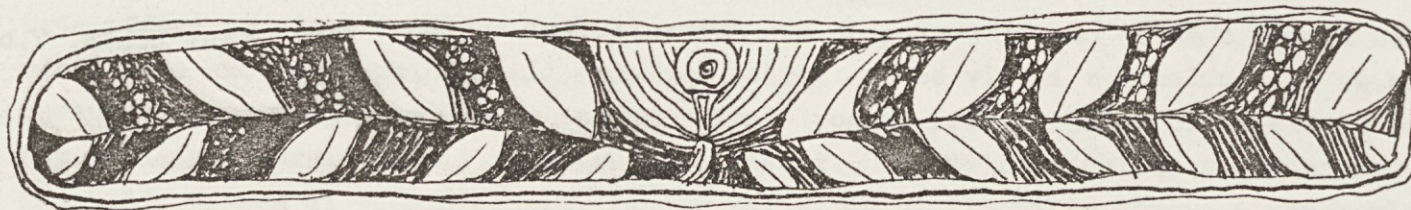
Premišljujem, zakaj sva se morali ločiti. Zakaj morajo otroci, ki so radi doma, v svoji domovini, oditi s starši v tujino, s trebihom za kruhom, ko ga je vendar doma dovolj, samo če si ga hočeš poiskati?

Bili sva zelo dobri prijateljici, Ni minil teden, da se ne bi obiskali. Imeli sva se resnično radi. Kar naenkrat pa je prišel dan, ko je Tadejo zapustil oče. Odšel je v Nemčijo na delo. Ne vem, kaj ga je gnalo tja, saj tudi pri nas ni slabo zaslužil. To je za prijateljico pomenilo veliko žalost. Razočarana je bila nad svojim očetom, ko jih je z mamico pustil same. Tadeja takrat še ni vedela, da je to naredil zaradi boljšega zaslužka, zato mu tega ni odpustila. Počasi je očeta malo pozabila, midve sva postali še večji prijateljici.

Ne morem in ne smem se spomniti dneva, ko je Tadejo zapustila še mati in odšla za očetom. Tadeja je ostala doma pri stari mami. Bila je tako žalostna, da je od tega večkrat zbolela. Od takrat naprej sva se videli vsak dan. Postali sva kot sestrici. Tudi moja mamica jo je imela rada prav tako kot mene. Smilila se ji je. Na njenem obrazu nisi videl več tistega otroškega brezskrbnega veselja in smeha.

Po dveh letih se je pa za naju spet vse spremenilo. Tadejo so vzeli starši k sebi v Nemčijo. Ko sem to zvedela, se mi je zdelo, da tega ne bom mogla pozabiti.

Andreja Švab, 6.a

slovo

Tiste dni je bilo v vasi vse razgibano in veselo. Otroci so se podili po belih poljanah ter se po svoje zabavali na snegu. Žene so zaskrbljeno tekale sem ter tja po opravkih, možje pa so se sprehajali po svetli cesti, ki se vije ob gozdu. In kaj sem delala jaz? Žalostno sem sedela za pečjo in gledala skozi zledenelo okno kot kup nesreče. Kaj pa mi je bilo drugega početi z roko v mavcu! Cas je hitel in ura je odbila dve, dve popoldan, ko se vrneta z dela oče in mati. Pred vrati sem ju že nestrpno čakala. Čakam in čakam, pa nič. Žalostno sem se vrnila za peč. Minilo je pet minut, nič, deset, nič. Šele ko sem bila že prav pošteno jezna, se odpro vrata in vstopila sta. Oba sta se kisló držala, skrb jima je legla na obraz. Že sem ju mislila opomniti zaradi zamude, ko se vrine mati z besedo. "Vlasta, jutri pojdeš v Ljubljano." "Kaj res?" sem veselo rekla. Toda mati še ni končala. "V bolnišnico", je tiho nadaljevala. Skoraj bi se sesedla, ko sem to zvedela. "Pa menda ne zavoljo roke?" sem vprašala z žalostnimi očmi. Mati mi je odgovorila s tihim da. "Kaj pa bodo delali z njo?" sem vprašala. Mati mi je poskušala razložiti. "Ko si padla, si roko zlomila in ker se ni pravilno zarasla, ti jo bodo operirali." "Kaj so nori!" sem ježno rekla. Toda ni pomagalo. Morala sem se sprijazniti z usodo. Ves dan sem se grdo držala. Tudi ponoči me je morila strašna misel. Noč je bila dolga in neprijazna, poleg tega še strašne sanje.

Zjutraj sem se oblekla in se uredila, kar se je v naglici le dalo. Nato pa smo se odpeljali. Rada bi odšla k prijateljem, da bi jim potožila, rada bi se poslovila od dedka in babice, rada bi obiskala še tega in onega, toda avto se ni zaustavil. Divjal je naprej, kot da bi ga zlodej podil.

Ko sem iz obupa odprla oči, sem se ozrla skozi okno avtomobila. Zazdelo se mi je, da drevesa svoje dolge veje stegujejo proti meni, kot bi mi mahale v slovo. Ptice so veselo prepevale in zazdelo se mi je, da imam le prijatelje. Odslej sem bila nekoliko potolažena. Nenadoma se avto ustavi pred visoko staro stavbo. Še malo ni bila podobna bolnišnici. Le za trenutek sem pomislila, da mogoče le je. Tokrat se nisem zmotila. Ta stara podrtija bo moj dom, kjer bom bivala kar lep čas. V obupu sem zajokala. Takrat pa me je nekdo trdo prijel in me odvedel v sobo. Ozrla sem se po sobi in brž stekla k oknu. Žalostno sem pomahala mami in očku ter jima poslala poljubček. Toda avto je že odpeljal. Strašno mi je bilo pri srcu, saj niti staršem nisem stisnila roke v slovo.

Vlasta Frantar, 6.a

mama

Mama ! To je beseda, ki jo izgovorimo desetkrat, stokrat na dan. Toda le kdo si vzame čas, da bi se poglobil v njen pomen! Morda otrok v šoli, ko piše šolsko nalogo o materi, da bi dobil lepo, svetlo petico. Morda mož, kadar se pred prijatelji želi povzdigniti tudi sam. Toda nobeden je ne spoznava zaradi nje same. Morda se nam zdi pregloboka, prenevarna ta materina globina, ker slutimo, da po - stajamo ob njej plitvi in majhni.

Tjaša Gašperlin, 7.a

to je moja mati

Rjave materine oči, iz katerih sije žarek dobrote in včasih tudi žalosti, je prva slika vsakega jutra, ko me z veliko skrbnostjo zbudi, kadar ji naročim. A namesto da bi se ji zahvalil, je prva tarča moje nejevolje, ker moram tako zgodaj vstati. Mati pa se tiho obrne in žalostna odide iz sobe. Hitro skočim iz postelje in pohitim za njo, a je že prepozno. Le še prisiljen nasmešek vidim na njenem obrazu in že je ni več. Premišljujem, kako bi jo razveselil, najdem na tisoče rešitev, a na vse pozabim, ko pride zanje čas. Namesto njih pa izgovarjam besede: "Kaj nisem rekel, da grem na trening? Ne bom pospravljaj, to je žensko delo, " in zbežim iz hiše, da ne bi videl oči, ki so začudene, jezne in otožne hkrati. Zvečer pridem ves umazan domov, tedaj je tudi mera njenega potrpljenja polna. Grozi, da mi bo vse drobne krivice povrnila. Jaz pa vem, da tega ne bo storila nikoli. Prevelika dobrota jo je. In dokler se ne bom spremenil jaz, ne bo prav nič drugače.

Boštjan Ahačič, 7.a

rojstni dan

Zdaniilo se je. Ob sedmih me je zbudila budilka. Postal sem nemiren, kajti danes sem imel rojstni dan. Mislil sem, da me mamica že čaka v kuhinji z darilom, toda bilo je vse tiho. V kuhinji ni bilo nikogar. Spreletela me je misel: "Kaj če je pozabila?" Pogledal sem še v kopalnico, vendar tudi tam ni bilo nikogar. Nato sem pogledal še v spalnico in videl, da mamica še spi. Potiho sem

zaprl vrata, da je ne bi zbudil. Hitro sem se oblekel in šel v šolo. V šoli sem premišljeval: "Mogoče pa mamica le ni pozabila in je namerno zaspala." Zopet sem postal nemiren. Nisem poslušal učiteljeve razlage. Komaj sem čakal, da bo zvonec odzvonil konec pouka. Slednjič je le zazvonilo. Hitro sem stekel domov.

V kuhinji sta me že čakala mamica in bratec ter mi voščila srečen rojstni dan. Seveda sem dobil tudi darila in šopek rož. Potem je prišel še oče. Tudi on mi je prinesel veliko čokolado. Bil sem zelo vesel, ker so se vsi spomnili name.

iskrica je ugasnila

Janez Zaletel, 8.a

Ponoči je deževalo. Pločniki in ceste so polne luž, po žlebovih se še vedno pretaka deževnica. Megla in mestni smrad se mešata med visokimi in pustimi hišami.

Jutro je. Stopam po pločniku in se radovedno oziram po direndaju okrog sebe. Cesta je polna avtomobilov in nervozni vozniki neusmiljeno hupajo. Počutim se kot majhna, nepomembna mravlja v mravljišču. Malokdo me pogleda. Vsi hitijo, hitijo ... Opazujem jih. To niso številke, to so ljudje. Preobloženi, prenapeti, nezadovoljni. Le redki se prijazno smehljajo. Oziram se po pločniku gor in dol in tedaj zagledam neko dekle. Stopa nekaj korakov pred mano. Na sebi ima ponošeno in preveliko obleko. V roki drži rjavo oguljeno torbico in čevlji kažejo na precejšnjo starost. Dohitim jo. Vidim njen shujšan in blede obraz. Iz globokih jamic ji zre par lepih, vendar lačnih in razočaranih oči. Za hip se najina pogleda ujameta. Zdi se mi, da se ji je daleč v očeh prižgala drobna iskrica. Vendar le za trenutek - in že je utonila, še preden je lahko zaživela. Njen obraz je postal zopet razočaran, nemočen in malodušen.

Koliko takšnih in podobnih ljudi dan za dnem srečujemo. Posebno v večjih mestih. Večinoma mladih ljudi, ki brez cilja blodijo v življenju, ker niso našli opore, ob kateri bi dobili moči in poleta.

Dan za dnem nemočno zrem v te obraze in ne znam storiti ničesar drugega, kot da jih dohitevam in grem mimo njih.

Kadar pa je dan, ko piha veter in ko dežuje, nismo več tako veseli. Veter piha, a sonce ga ne more
pregnati. Skrije se še bolj pod oblak in nam daje malo svetlobe. Lepša je pomlad s soncem kot pa
brez njega.

Tanja Rozman, 5.a

najina ljubezen

Leto dni sem po svojih poteh hodila,
v upanju, da te bom za vedno pozabila.
Pa si prišel, mi stisnil roko,
me kot nekoč objel toplo.
In najina ljubezen v srcu zopet je vzplamtela...

Milena, 8.a

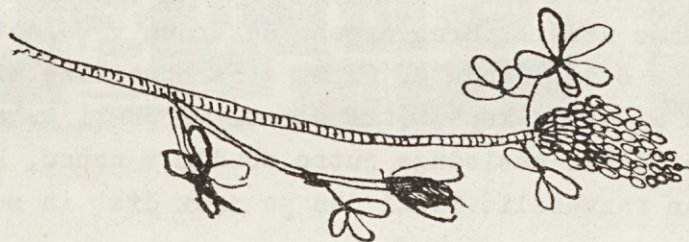

hrepenenje

Prisluhnila sem tihi melodiji vetra. Zazdelo se mi je, kakor da me je odnesla daleč, daleč do oblakov. Pred menoj je zrasla velika dvorana. Vse v meni je gorelo: "Ali bom uspela?" Počasi sem stopala proti klavirju. Nešteto oči se je oziralo vame. S trepetajočimi rokami sem se do - taknila tipk. Še sekunda in že je zadonela melodija. Bila je svetla, kakor je bila svetla dvo - rana, v kateri sem igrala. Pripovedovala je o vrtnicah, o dišečih vijolicah, o pticah, o lju - bezni.... Dvorana je zabučala. O, tako velikega uspeha še nisem doživela! "Kako lepo je biti virtuoz," sem pomislila in v srcu sem začutila srečo. A le za trenutek.

Kmalu, prekmalu sem se zavedala resničnosti. Še zadnjikrat sem se ozrla v nebo in v zvezde. Bile so tako daleč in tako nedosegljive.

Marjetka Bohinc, 8.b

gradovi v oblakih

Po njivah, kjer je bilo poleti vse zeleno, je sedaj le sivo-rjava prst, ki jo namaka dež. Po njivah, poljih in sadovnjakih je vse čudno mrko. Ni slišati petja ptic, ne murnov niti toplega zlatega sonca, ki je poleti žarelo na nebu. Sedaj pa so na nebu le črni in sivi oblaki, ki te potiskajo k tlom. Vsa narava je tiha, kot da bi jo kdo zibal v sen. Solze ji kapljajo po licu in padajo v luže, v katerih se delajo veliki kolobarji. Skoraj vse listje je že popadalo na tla, le v vrhovih dreves se kakšen listek bori z vetrom za življenje, a tudi tega vetrič odpihne. Potem pade v lužo ali na mokro cesto in počasi umre. Med vetrom in dežjem včasih prileti tudi kaka snežinka, ki jo veter prinese z daljnih zasneženih vrhov gora.

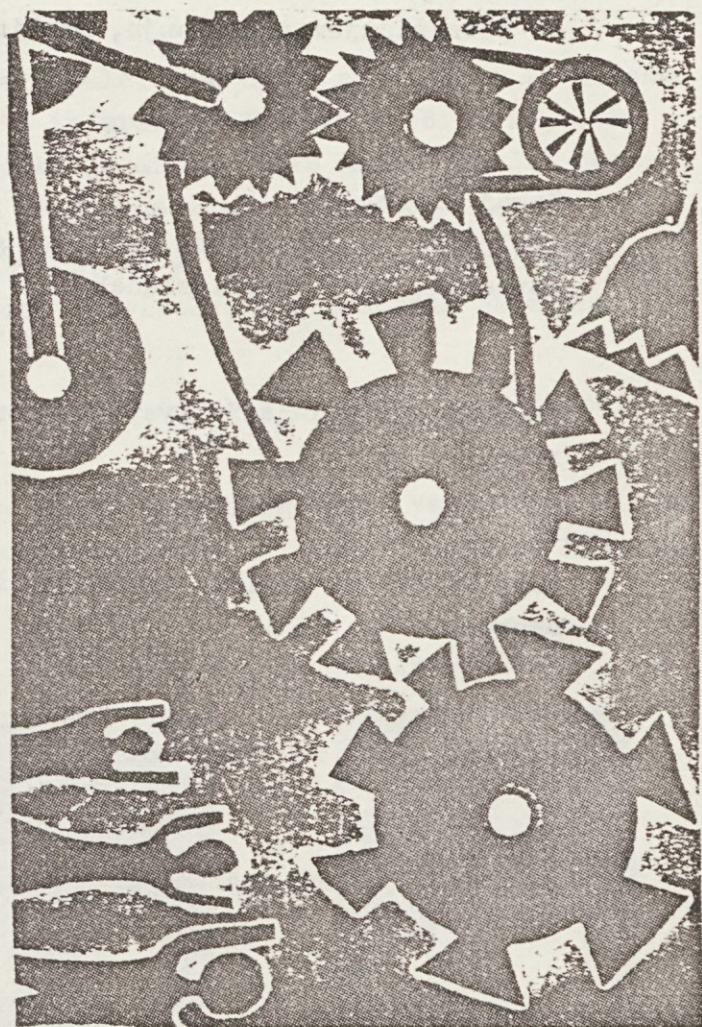
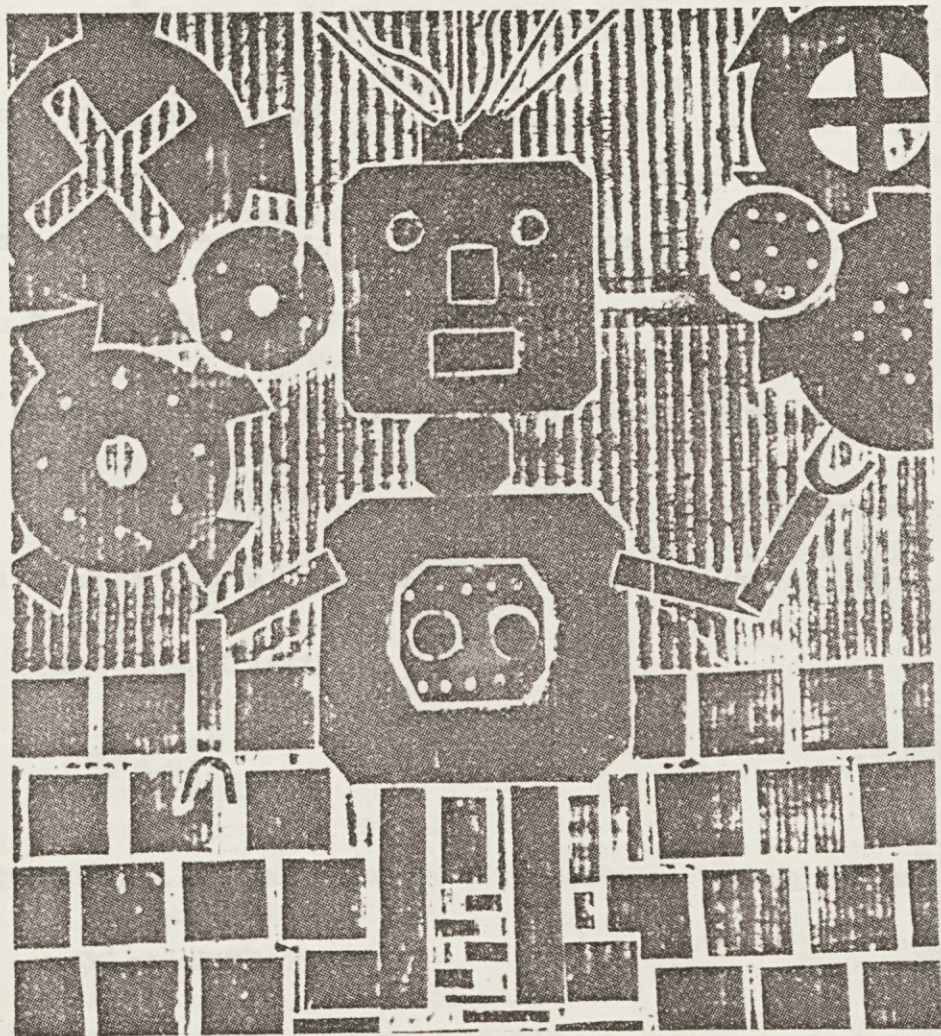
Marko Janc

dežne kaplje

Jesen je in vreme je muhasto. Večkrat se zjutraj zbudimo v dežju. Kaplje, ledene, ki ti tolčejo na srce, bi najraje stolkla in sekala, kakor debela polena.

Otožna sedim v sobi in pogled skozi okno mi ne razpre več toplega, poletnega sonca, ki je davne, lepe dni viselo na nebu, marveč temne jesenske oblake, ki me tlačijo k tlom. Neznosen dolgčas. V upu, da ga preženem, grem v naravo, ki hoče zaspiti. Poleti sem opazila na njivah polno posevkov in zgodaj jeseni so jih ljudje pobirali. To je bilo življenje, a zdaj, kam naj grem, da slišim spet slavčkovno žvrgolenje. Slišim le listje, ki se umika pred mano, ko hodim po njem. Zdi se mi, da narava noče govoriti, da jo je nekdo užalil. Brez uspeha se vrnem v žalostni dom. Hočem brati lepo knjigo, ki pripoveduje o morju in o življenju ob njem, a čarobne črke mi izginjajo izpred oči kakor živo srebro. Rada bi zaspala, a me dežne kaplje, ki z rahlimi prsti trkajo na okensko steklo, ne dajo miru. Neznansko sem vesela, če se naslednje jutro zbudim v soncu, ki je nabralo še toliko moči, da se poslovim in me še za en dan razveseli. Tisti dan je zrak čist in me opaja s svojo sladkostjo.

Mojca Meglič

Ne premissljudem o umiranju, mislim le na živiljenje, cvetje in pomlad.

Erika Zaplotnik, 7.b

Zakaj živilim?

Živiljenje je kot skleda medu, ki ga z velikimi žlicami zajemamo. Šele ko ga počasi zmanjka, se zavedamo, kako je bil sladek.

Tjaša Gašperlin, 7.a

Vse, kar nas obdaja, je svet. Najpomembnejši del tega je človek, ki je obenem ponos in sramota narave.

Staša Legat, 7.a

Čas, ki nam ga pokloni narava za živiljenje, izkoristimo takole: " Uživajmo v sreči, bojujmo se z nesrečo ! "

Staša Legat, 7.a

Dan ima jutro in večer kot naše živiljenje.

Tone Bohinc, 7.a

Živiljenje je kot peščena ura, dokler ima kaj peska, se pretaka, a ko peska zmanjka, se ustavi.

Robert Kuhar, 7.a

Živiljenje je labirint, ki te pošilja v neštete hodnike, da jih spoznaš in oceniš.

Simona Špendal, 7.b

zlovoljna sem

Bil je pozen jesenski dan. Odšla sem v gozd. Zatohlo je dišalo. Pokrajino so krasile le smreke, kajti listnata drevesa so bila gola. Steza je bila pusta in mračna. Slišati je bilo le redke žvižge ptic, ki so še ostale pri nas, in šumenje potoka, ki je sredi tihih smrek vzbujal pozornost. V trenutku mi je postalo tesno. Začutila sem, da je doletela gozd nesreča.

Potok kljub bučanju ni mogel prevpiti majhne, nemočne ptice, ki se je trudna prepustila na milost in nemilost krutemu sokolu, ki jo je napadel. Ko sem to videla, sem začutila neizmerno sovraštvo do ubijalca.

Gledala sem mrtvo ptico in zdelo se mi je, da me prosi, naj jo osvobodim. Sokol pa je s poželenjem gledal svoj plen.

Na poti proti domu sem premišljevala in spoznala, da se je to moralo zgoditi. Vsako živo bitje mora imeti hrano, zato je bil večji ptič prisiljen ubiti manjšo ptico. Tudi ljudje se hranimo z mesom!

Mateja Grandovec, 6.b

želja

Komu naj povem to željo?

Željo, ki na dnu srca leži,

naj porečem vetru,

ki po svetu se podi?

Ali soncu, ki na tisoč solz suši?

Ne želim si ne igrače ne pogače,

ampak mir na svetu vsem.

Bojan Pikovnik, 7.b

srečanje s ptico

Nekega jutra me ja zamikalo, da bi stopil k oknu in opazoval ptice. Zgrabil sem posodo in vanjo natrosil ajdovih žgancev. Odprl sem okno in natrosil na škatlin pokrov drobtinice. Od strani sem opazoval, če bo kakšna ptica priletela zobat zrnje. Kmalu sem videl, kako je nekaj priletelo na slivo in s slive na okno. Veselo sem pogledal in vzkliknil: "Ptica !" Opazoval sem, kako je zobala ajdove žgance in vrtela glavico, da je kdo ne bi zmotil pri jedi. Prosil sem mamo, naj mi pove, kako se ta ptica imenuje. Rekla mi je, da je to sinička. Ptička je bila zelo lepih zelenih, rumenih, črnih in belih barv. Kmalu zatem so priletele še druge ptice. Ajdove žgance so nosile s slive na slivo, zobale so in zraven lepo pele. Mene pa je mikala še zmeraj ona sinica, ki sem prej pripovedoval o njej. Stmel sem vanjo in gledal, kako z majhnim kljunčkom zoba po pokrovu, na katerem so ajdovi žganci.

Kar naenkrat pa se je preplašila in je hitro zletela. Vedel sem, zakaj je zbežala, seveda, ker je videla mene, ko sem se premaknil pred oknom.

Nekaj časa sem premišljeval še o tem, kako lepo bi bilo, da bi imel človek peruti, kakor jih imajo ptice. Poletel bi do oblakov in zaželel srečo vsem ljudem na svetu.

trenutek sreče

Bilo je lepo pomladno jutro. Sedel sem v šoli in gledal na tablo. Sami računi, vsepovsod številke, ki me navdajajo z obupom. Zazrl sem se skozi okno. Sonce se je igralo z žarki in jih razpršilo na vse strani. Tedaj sem pozabil na šolo, na račune. To pa je bilo usodno. Pokliče me tovariš in cvek! Konec pouka. Ves nejevoljen sem odšel domov. Doma je bil še večji rompompom. Nisem vedel, kam bi šel. Vsepovsod le neprijazni obrazi.

Pot me je vodila v gozd. Ko sem prišel do prvih dreves, se mi je obraz razjasnil. Vsepovsod tišina, le tu pa tam se je oglasil kak škrjanček. Drevesa so ponovno zaživela. Brstje je bilo že v razcvetu. Po tleh je bil pogrtnjen debel mah, spominjal me je na perzijsko preprogo. Usedel sem se na štor.

Začutil sem, kako me je sreča pobožala z mehкими prsti. Pozabil sem na vse. Vonj po gozdu me je premamil. Zaprl sem oči in predel lepe sanje. Sonce me je ščegetalo pod nosom. Rekel sem si : "Nikamor ne grem, tu je moj prostor!" Ostal sem v gozdu vse do noči. Ko sem odhajal domov, se mi je svet zdel prijaznejši, nič me ni bilo strah življenja.

Miro Hrovat, 7.a

drobno me je bolelo srce

Nekega dne sem gledal skozi okno. Mislil sem si, kako lepo bi se bilo zdaj tam zunaj nekje sankati. Toda zunaj je pihal veter.

Naenkrat je priletela sinička in rahlo udarila v šipo. Nisem mogel verjeti očem. Odprl sem okno in jo dal v toplo izbo. Dajali smo ji hrano. Se dotaknila se je ni. Babica je rekla, da naj odprem okno. Toda še preden sem odprl okno, je priletela in se zopet zaletela v šipo. Zdaj je padla na tla. Zagledal sem zlomljen kljun in kapljico krvi. Ded pa je vstal s čevljsarskega stola, prijel sinico in jo odnesel. Ubil jo je bil, da se ne bi mučila. V izbi je bilo vse tiho.

Kako lepo je bilo imeti enkrat ptico v svojih rokah! Zdaj pa je dala življenje za svobodo. Zdaj me je drobno bolelo srce.

Ptička me je bila učila ljubezni do svobode.

Vesna Pušavec, 5.a

bilo mi je žal

Noč je. Zdrami me tiho, skoraj neslišno mijavkanje. Začudeno pogledam izpod odeje in se ozrem po sobi. Nič. Vse je bilo tiho. Mirno spet potegnem odejo čez glavo. Toda zopet se zališi tisti mili glas. Skočila sem iz postelje in se zaman ozirala naokrog. Nenadoma pa mija-a-av, tokrat že glasneje.

Zazdelo se mi je, da prihaja od zunaj. Stekla sem pogledat. In kaj sem našla pred vrati ! Nič drugega kot našo mačko. Hotela sem jo spoditi, toda gledala me je tako milo kot še nikdar prej.

Zasmilila se mi je in spustila sem jo noter. Nato sem odšla nazaj v posteljo. Ko sem se zjutraj prebudila, sem na odeji našla štiri majhne, ljubke mucke. Kmalu mi je postalo vse jasno. Brž sem stekla povedat novico bratu. Bil je zelo vesel. Toda staršem ni bilo po volji, da bi imeli pet muck pri hiši, zato je oče ukazal, da jih morava čez mesec dni prav vse odnesti.

Minevali so dnevi in živalce so postajale iz dneva v dan živahnejše. Na očetov ukaz sva z bratom že čisto pozabila. Toda kmalu je bilo veselja konec. Ko se neko jutro prebudiva, o muckih ni bilo ne duha ne sluha. Zvedela sva, da jih je oče odpeljal na neko kmetijo. Ko sem slišala te besede, mi je bilo hudo pri srcu. Bilo mi je žal, saj sem med njihovimi toplimi kožuščki večkrat pozabila na svoje drobne skrbi.

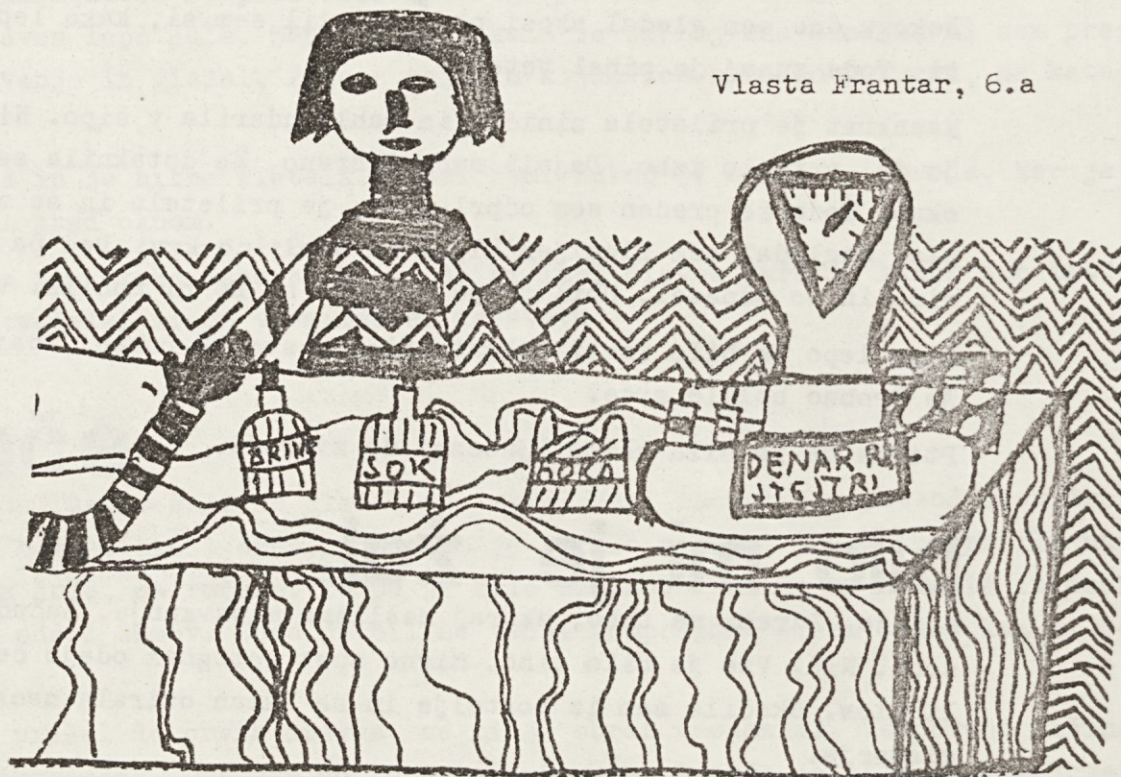
mucek

Mucek mali bil je lačen,
zamijavkal je glasno,
da se slišalo je daleč,
prav v mojo kamrico.

Pa prišla sem brž na cesto
in mu mleka dala sem,
splazil se na svoje mesto,
in pogledal me prav nežno.

Potlej pa je mucek gledal,
če v rokah še kaj imam,
a ker imela nisem nič,
jo ucvrl je na beli grič.

Vlasta Frantar, 6.a

črn mucek

Črn mucek se potepal je,
pri tem pozabil je na vse.
Pa brezglavež dolgo hodil ni,
ko nekje v bližini zadiši.
Revež majhen plane v jok,
saj pozabil čisto je na svoj obrok.
Črn muc zdaj v hudi sili,
celo pot do doma cvili.

Vlasta Frantar, 6.a

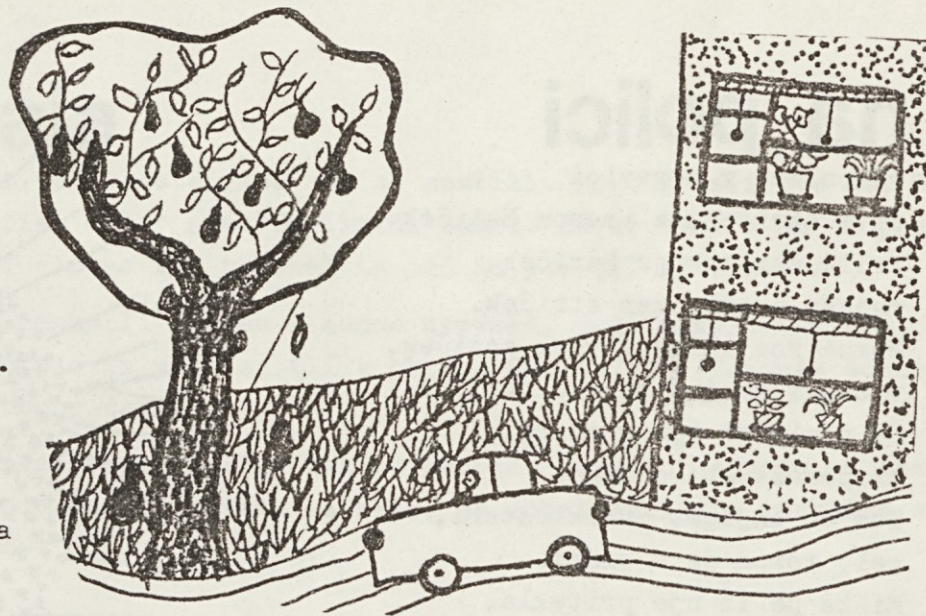
medvedek

Med vsemi igračami sem imel najrajši medvedka. Bil je vedno z menoj. Ko sem se odpravil spat, me je zazibal v sladki sen in še celo noč bedel ob meni. Njegov kožuh je bil zlat. Njegove oči so bile smaragdi. Njegov mil pogled me je vedno pritegnil. Kadar sem ga zagledal, se nisem mogel upreti, da ga ne bi pobožal po njegovem mehkem in voljnem kožuhu.

"Oh medvedek! Najlepši spomini me vežejo nate. Bil si moj ljubljencek."

Toda kar naenkrat je bilo vsega konec. Najina ljubezen se je izgubila, kot se je izgubilo moje otroštvo. Odrastel sem bil in on me ni več zanimal. Njegov mil pogled mi je bil tuj, njegov kožuh je bil rjav. Njegove oči zelene. Nič več mi ni pomenil. Bil je le navaden medved.

Edo Kraševc, 6.b

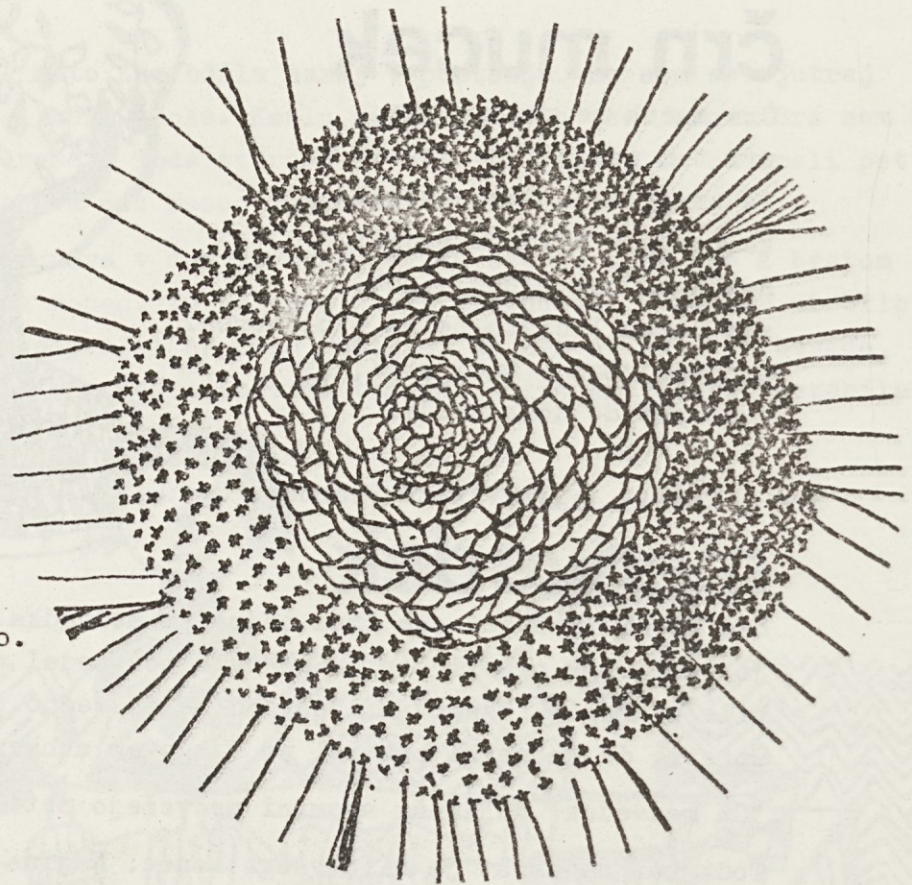
na polici

Na polici v nogavici
živi striček, z imenom Matiček.
Velik škratek je Matiček,
majhen, a prijazen striček.
Pozna vse luknje, vsak kotiček,
v omari stari, ta naš striček.
Če pogledaš tja v omaro,
ti pokaže staro šaro.
Tam so knjige, zvezki stari,
celo torba je v omari.
Miška je iz nje pritekla,
s torbe tablico privlekla.
Zdaj je striček že predstavil sebe in omaro.
Zlezel je spet v nogavico,
v omaro na polico.

Veronika Koder, 5.b

pozdrav soncu

Prišla je pomlad. Vse je v cvetju, zelenju in lepoti. Ptički so se že vrnili z juga. Zdaj nam vsako jutro lepo prepevajo. Sonce greje in vse je lepše kot pozimi. Drevje brsti, cveti poganjajo nove mladike. Trava je ozelenela. Vse cveti okoli hiš, povsod je polno spomladanskega cvetja. Začelo se je delo na poljih in na vrtovih. Otroci se lahko igramo priljubljene igre na travi, na igriščih in še marsikje drugod. Okoli hiš je vse pospravljeno in urejeno. Vsi smo se veselili pomladi in zdaj je tu. Veselili smo se sonca, on nam pošilja prve žarke na zemljo. Spomladi je dan daljši kot pa noč.

žarek mi nagaja

Bil je vroč dan. Sonce je pripekalo. S prijateljico sva se sončili. Pogovarjali sva se. Sonce mi je sijalo naravnost v oči. "Kakšen lep dan!" sva vzkliknili soncu. Barve cvetic so se prelivale v soncu. Vse je bilo tako lepo, da bi človek kar vriskal in pel in pozabil na ves svet.

Nenadoma nama je postalo prevroče. Umaknili sva se v senco drevesa. Toda nagajivi sončni žarki so prodirali zkozi košato drevesno krošnjo in nama silili v obraz. Oči so naju pričele ščemeti in pričeli sva se hudovati na nagajive sončne žarke.

Nenadoma se je sonce skrilo za oblake. Čapihljajal je hladen vetrič. Streslo naju je po vsem telesu. Stekli sva v hišo in se oblekli. Toda ko sva prišli iz hiše, je zopet posijalo razkošno sonce in nagajivi sončni žarek mi je posijal v oči.

Alenka Kopač, 5.a

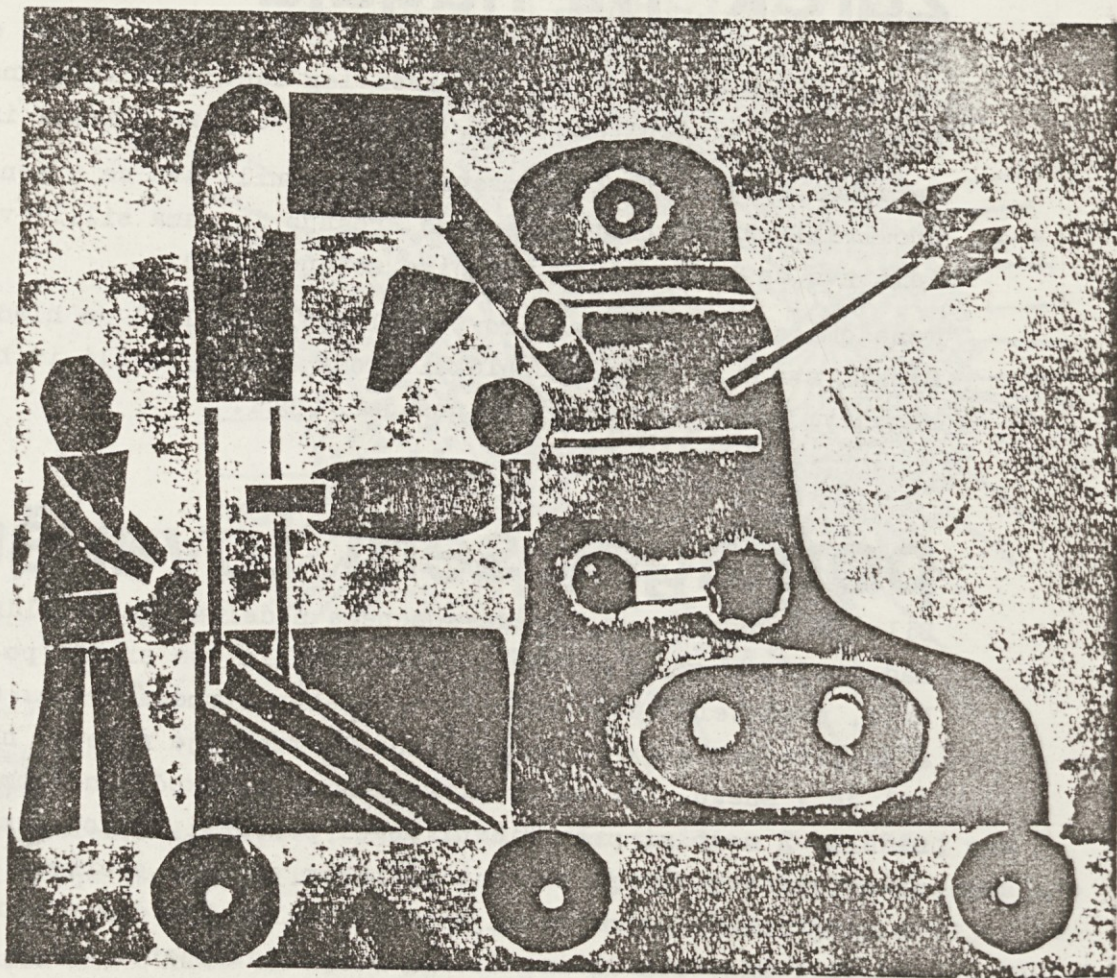
pomagal sem tovarišu

Bilo je lansko zimo. Lepega sončnega nedeljskega popoldneva sva se s prijateljem smučala po bregu nad vasjo. Drug za drugim sva se spuščala vsa srečna po smučini navzdol. Vedno bolj pogumna sva bila, prijatelj se je spustil s posebno strmega brega. Občudoval sem ga, ko je zdrsel mimo mene, a že isti trenutek se je zgodilo. S smučmi je naletel na oviro in vrglo ga je daleč naprej. Obležal je v snegu. Kar se da hitro sem mu priskočil na pomoč. Hotel sem mu pomagati, da bi vstal, a ni šlo. Z nogo si prav nič ni mogel pomagati. Takoj sem si mislil, da ima najbrž zlom. Stekel sem na njegov dom, ki je bil v bližini, in povedal staršem, kaj se je zgodilo. Z očetom sva ga spravila najprej domov, nato pa dalje k zdravniku. Ves čas njegovega bolovanja sem ga pridno obiskoval in mu pomagal, kjer sem le mogel. Najino prijateljstvo se je tako še poglobilo in se utrdilo.

pomlad

Kar iz snega zvonček zazvoni,
vsem se zdi,
pomlad budi.
A saj že tu je,
že od včeraj
trobi mi trobentica
in žefran pozdravlja me.
Bel z rumenim se metuljem poigrava,
že čebela leta
s cveta tega v cvetek tisti.
Vse cvetice sonce je zbudilo,
z vseh cvetic je sneg stalilo,
sonce ljubo,
sonce zlato.

Vera Bosman, 5.a

ali ga poznate?

Saj ga poznate. To je tisti z dolgimi črnimi lasmi, ki mu visijo na vse strani. Kadar je jezen, se mu oči bleščijo kot luč. Takrat me hoče natepsti, toda spomni se, da sem njegov najboljši prijatelj.

Ima dolge noge, veliko glavo in je večji od mene. Je moj sosed. Ime mu je Primož, piše pa se Ahačič. Skupaj se igrava in počenjava mnogo različnih stvari. Če kaj narobe naredim, se takoj zjezi. Ko se napihuje, je videti kot kaka strašna pošast. Ne vem, zakaj se tako repenči na vse ljudi. Tudi s Krištofom in Urošem se rad krega. Toda vseeno je dober človek. Je odličen učenec, telovadec in še marsikaj drugega. Ali sedaj poznate vsi tega dolgina, mojega najboljšega prijatelja?

Aleš Močnik, 5.a

v deželo pravljic

S sosedovo Mojco sva se zmenili, da bova šli na Dunaj v Prater, kjer sva najprej obiskali železnico. Postaja je bila majhna, za blagajniškim oknom je sedela deklica s svetlimi očmi. Vprašala naju je, kam se bova odpeljali. Sklenili sva, da do konca: v deželo pravljic. Na peronu je stal prometnik, deček oblečen v modro uniformo. V roki je držal prometno tablico in dajal znak za odhod. Urno sva skočili v prvi vagon, saj se je vlak začel že premikati. V vlaku je bilo polno otrok in vsi so bili dobre volje in v veselem pričakovanju strmeli skozi okno. Vlak pa je vriskal in vriskal z nami in pošiljal dimne kolobarčke v zrak. Mimo nas so švigala drevesa, polja, potočki in hišice. Ustavili smo se na prvi postaji. V vlak je prišel slaščičar in začel ponujati sladoled in pijačo pa vse, kar je zastonj, ker je v deželi pravljic tako določeno. Zopet je dal prometnik znak za odhod in vlak je odpeljal, a začel kmalu stokati: "Težko vlečem, težko vlečem!" Ko je strojevodja to zaslišal, je ustavil ob prvem vodnjaku in dal vlaku piti in jesti. Ves sit in odžejan je vlak odpeljal dalje, da so izpod koles švigale iskre.

Sprevodniki pa niso pobirali denarja, ampak samo pregledovali karte, pa kar prijazni so bili. Pri-
peljali smo se do konca postaje, v deželo pravljič. Na peronu nas je pričakoval postajni načelnik
z rdečo kapo. Peron je bil ves v cvetju, mize obložene s slaščicami in pijačo, pa polno pravljičnih
bitij nas je čakalo, da nas popeljejo v svoje domove, ker smo bili njihovi gostje. Zelo srečni sva
bili, ker je naju čakal lepi princ z belim konjem in kočijo. Skočili sva z vlaka.

Močno je zaropotalo, no, pa saj je lahko. Padla sem s postelje, v sobo je pogledala mamica in rekla,
da moram vstati, saj je čas za v šolo. Tako se je najino potovanje z vlakom končalo.

Janja Krevs, 5.b

boj

Tine - indijanec, Janko pa - kavboj
podila sta se v klanec, da je b'lo prejoj.
Izvlekel indijanec je svoj bojni nož,
a kavboj še zaenkrat ni prodajal kož.

Tine - indijanec poskočil je v napad,
a kavboj se umaknil je spretno kakor gad.
Janko ga zgrabil čvrsto je za vrat
in Tine za rešitev ni imel več nad.

Tedaj izvlekel Janko je skalpirni nož,
indijanec pa se bal ni, bil je hraber mož.
Ze hotel je napraviti krog las njegovih rez,
ko hrabrega je Tinčka pograbil strašen bes.

Janko je poletel in pristal na tleh,
v travi je obležal kakor prazen meh.
Janku tam v travi manjkalo ni ran,
a Tine zmagoslavno zaklical je v dan.

murn in mravlja

Mravlja je hodila
in molče prosila:
"Kaj bi jedla?
Kaj bi pila?
In kje bi to dobila?"

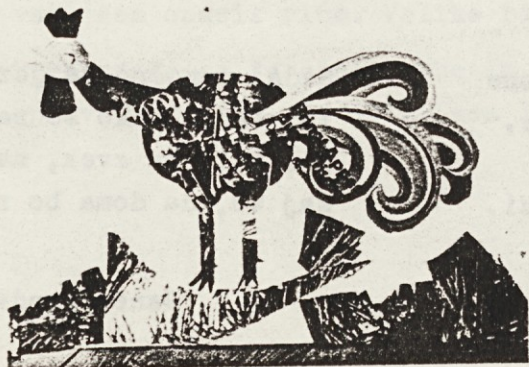
Tam cvetice obletava
in veselo poigrava.
Skozi leto hrano si nabira,
da pozimi nič ne dela.

Sreča murna in ga vpraša:
"Kje bo danes naša paša?"
Murn: "Kmalu!" ji poreče
in na travnik hitro steče.

Mravljo na obisk povabi,
veselita se pomladi,
da spet bilke poženo,
in vsi logi zacveto.

Andrej Štrukelj, 4.b

prvič v veseli šoli

Nekega dne je tovarišica objavila, da bo tekmovanje iz znanja v veseli šoli in še vprašala, kdo bo tekmoval. Nekateri učenci smo se prijavili. Tajnik je vse zapisal in oddal prijave tovarišici. Bilo nas je približno petnajst. Začele so se priprave. Ker sami nismo imeli Pionirskega lista, smo ga dobili od naše tovarišice iz knjižnice. Te Pionirske liste smo lahko jemali domov. V šoli smo tudi reševali naloge. Pridno smo vadili. Tekmovanje je bilo 28. marca. K nam so prišli učenci iz tretjih in četrtyh razredov. Že je ob meni sedela prijateljica Majda. Reševali smo naloge in se pošteno potili. Zbrala sem osem točk, ker pa sta bila še dva učenca z enakim številom točk, smo morali še enkrat tekrovati. Tudi po drugem tekmovanju sta dva učenca iz 4.b razreda imela enako število točk. Zdaj sem jih zbrala le šest in sem bila tretja. Naš razredni prvak je Irena Markič. Ko smo odšli iz razreda, sem ji čestitala. Odšla sem domov in vsa srečna povedala mamici o svojem uspehu.

V šoli smo tekmovalci dobili nalepko vesele šole, Irena Markič pa diplomo. Po poti proti domu sem premišljevala: "Morda bom tudi jaz kdaj šolski prvak." Potrudila se bom in učila, da bom čim več znala.

Petra Perko, 3.a

cvek

Tone v šoli vprašan je,
a odgovoriti sam ne ve.
Učitelj pravi: "To je slabo!
Tako naprej ne bo več šlo!"

Usede v klop se jezno Tone
in se spravi nad bonbone.
Učitelj to takoj opazi
in s tenko šibo ga oplazi.

Sedaj nemočno se jezi
in gleda, kako se razred mu smeji.
Misli le na cvek, na dom,
saj ve, da doma bo rom-pom-pom.

Janez Funda, 6.a

oh, ta ura

Vselej, ko se mi sanja kaj razburljivega, zazvoni ura.

Dobil sem žogo. Sam sem pred golom, publika vzklika in ko je moja roka v polnem zamahu - zazvoni ura. Ah, zopet ta ura, vedno ob istem času! Moja roka, žoga, glava, trup in končno še noge se razletijo v majhne koščke kot steklo. Tisti zoprni zvonec zvoni, njegov zvok mi sili v ušesa, možgane, po vsem telesu me trese. Kot zver me izganja iz postelje, grize in grize me v ušesa. Utihni že enkrat! Hitro spustim roko na zatič.

Mir, oh kako blažen bi bil svet brez ur, no, pa tudi brez šol.

Miran Perko, 8.a

ribolov

Na steklu so rosne kapljice, sonce se poigrava z njimi, povsod tišina. Nekje tam daleč se v jutru ptice vesele sonca. Nebo je modro, niti enega oblaka ni na nebu.

Hodim po gozdu, v roki držim ribiško palico, na katero je pripet trnek, na rami imam torbico. Zelo težko hodim, ker nosim očetove visoke škornje.

Zaslišim šum naše reke, ki priteče izpod gora in se izliva v Savo. Čim bližje sem bil, tem bolj sem slišal njeno bučanje. Sonce se je v njej bleščalo. Sedem na kamen in pripravim pribor. V vodi sem opazil ribo. Velike rdeče pike so me spomnile na postrv, vendar ni hotela prijeti.

Sprehajala se je okoli vabe in ni in ni prijela. Ker sem preveč potegnil za vrstico, je riba splavala drugam. Se dolgo sem lovil, ujel pa nisem nič. Slabe volje sem se vrnil domov.

Franc Zaplotnik, 8.a

kočna in grintovec

Zgodaj zjutraj sva z očetom stopila na avtobus, ki naju je popeljal skozi jasno in nekoliko mrzlo poletno jutro v Kranj. V Kranju se nama je pridružil še bratranec Gorazd. Strumno je stal na avtobusni postaji, prežvekoval žvečilni gumi in opazoval polžji promet. Na ramah pa mu je visel velik nahrbtnik, na nahrbtniku pa so se samozavestno gugali lični planinski čevlji - številka petinštirideset. Po ostru ofenzivi na gnečo, ki se je valila po avtobusni postaji, smo se prebili do avtobusa. Ta nas je popeljal proti Jezerskem. Že kmalu smo skozi umazane avtobusne šipe zagledali mogočne obrise venca Kamniških planin. Cesta se je vila tudi skozi sotesko Kokre. Zraven ceste je brzela Kokra, vanjo pa so se strmo spuščale skalnate stene. V gorski vasici Jezersko smo izstopili, oprtali nahrbtnike in se napotili proti Češki koči. Med potjo navkreber smo dohiteli samotno hribolazko, ki se nam je z veseljem pridružila. Povedala nam je, da je strastna hribolazka, sicer pa profesorica angleščine in nemščine. Bila je pravi profesorski lik: nosila je očala na resnem obrazu. V začetku sva z bratrancem kar tekla, a ko sva prišla do Češke kočice, nama je jezik visel do kolen. Prilegel se nama je topel čaj. Ker pa smo bili lačni, je bila enolončnica boljša kot doma.

V koči smo nameravali prespati. Ker je bilo pred nami še celo popoldne, smo odrinili na kratko plezanje pod Skuto. V steni je manjkalo precej klinov, odtrgana pa je bila tudi žična vrv. Navzgor smo plezali kako uro in je še kar nekam šlo. Nazaj grede pa smo se krvavo prepotili, da smo se spustili zopet na melišče. Utrujeni smo v Češki koči hitro zaspali.

Navsezgodaj, ko se je šele pričelo daniti, smo se odpravili v steno Kočne. Vreme je bilo prekrasno. Nekaj časa smo hodili po melišču, prečkali snežišče in prišli pod steno. Ob pogledu na strmo steno mi je zastajalo srce, čeprav rad plezam. Gorazd je zaostajal za nami. Ugotovili smo, da ga žulijo čevlji. Obul je zopet adidas čevlje. Tako so mu planinski čevlji zopet bingljali čez nahrbtnik. Počasi smo napredovali. V steni nas je prehitel star planinec iz Trsta. Izmenjali smo nekaj besed, potem nas je prehitel. Na škrbini smo bili že pošteno žejni, saj je sonce že neusmiljeno pripekalo. Iz sveže zapadlega snega, sladkorja in limone smo si napravili hladno pijačo. To se nam je pozneje maščevalo, ker smo dobili okrog ust polno izpuščajev in hrast. Zanimivo je bilo plezanje v razpoki

med dvema stenama, skozi katero smo se komaj splazili. Srečni smo si na vrhu Kočne podali roke. Bili smo na višini 2540 m. Šele tedaj sem videl, kakšen lep razgled se nam ponuja. Videli smo daleč v Avstrijo, do Velikega Kleka, proti jugu pa nešteto slovenskih hribov.

Na vrhu se nismo dolgo zadrževali. Čakal nas je še vzpon na Grintovec. Spustili smo se v Zdolško škrbino in po ostrem, vrtoglavem grebenu smo stopili v steno Grintovca. V steni je Gorazd zaradi nepazljivosti sprožil na srečo le majhen kamniček, ki je priletel očetu na čelo in pustil na njem teden dni znamenje. Na vrh Grintovca smo prisopihali že precej utrujeni. Bili smo na najvišjem vrhu Kamniških planin, visokem 2558 m. Na njem je bilo precej planincev. Tudi z Grintovca je bil prekrasen razgled. Spust do Cojzove kočje je bil lažji, ker je teren bolj položen. Po dvanajstih urah hoje smo se napol živi privlekli do Cojzove kočje na Kokrškem sedlu. Nekaj ur smo počivali in se greli na soncu. Zvečer so se mladi fantje bili "pumpreža". Neki fant jih je dobil toliko po zadnji plati, da je moral zaspati kar na trebuhu.

Naslednji dan je bila pot lažja, čeprav je sonce močno pripekalo. Preko Kalškega grebena smo se spustili na planino Dolge njive. Planšarica nam je postregla s celo golido mleka, ki je na mah izginilo v naših želodcih, saj ni čuda, ko je bilo tako sladko in gosto. Vzeli smo zadnjikrat pot pod noge in se odpravili proti Krvavcu. Med potjo nas je prestrašil v klobčič zvit gad, ki se je grel na soncu. S Krvavca smo z daljnogledom opazovali pristajanje in zletavanje letal z brniškega letališča. Z gondolsko žičnico smo se spustili v dolino.

V Kranju se je družba poslovila z željo, da se drugo leto spet snidemo in skupaj preživimo nekaj prijetnih uric v hribih.

Boštjan Ahačič, 7.a

obisk v peku

V soteski med gorami stoji mesto Tržič. V mestu se dviga veličastna stavba tovarne čevljev Peko. V davnih časih je bila največja v Jugoslaviji, tudi sedaj je med največjimi. To tovarno je ustanovil Peter Kozina. Ima več oddelkov: prirezovalnico zgornjega usnja in šivalnico s tekočim trakom, sekalnico spodnjega dela podplatov, montažno delavnico s tekočim trakom, gumarnico, kjer je najbolj naporno delo, in še oddelek za plastiko.

Delavci in delavke morajo napraviti določeno število čevljev.

Ta tovarna ima veliko trgovin. Tudi v tujini kupujejo njene izdelke. Upajmo, da bo ta tovarna še dolgo med največjimi v Jugoslaviji.

Janez Nunar, 3.b

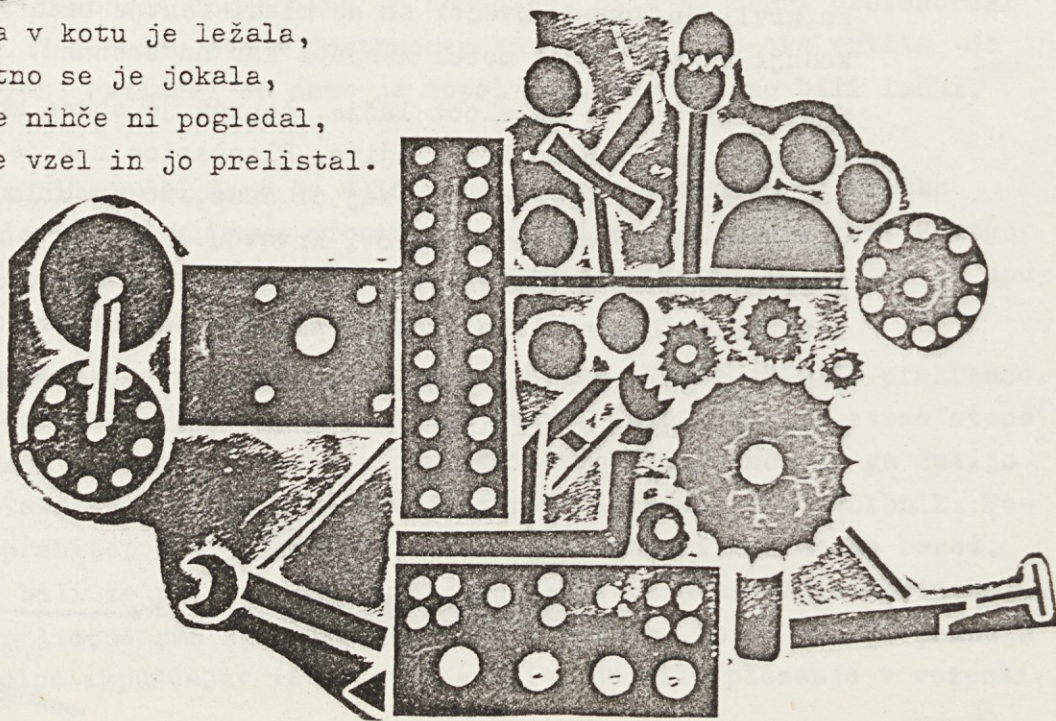
knjiga je jokala

Na polici moji
knjige so zložene,
prva je lepa in mogočna
imenuje se Pika Nogavička.

Druga je debela in bahava,
kaj zato, ko pa je rjava,
pesmi le pripoveduje,
ki jih pesnik opisuje.

Druge majhne so in lepe,
barve modre in rdeče,
zelo vabljive in bleščeče,
se ponujajo bralcem.

Zadnja v kotu je ležala,
žalostno se je jokala,
ker je nihče ni pogledal,
v roke vzel in jo prelistal.

sneguljčica

Prva knjiga, ki se je spominjam, da sem jo prebral, so bile Grimove Pravljice. V spominu mi je ostala posebno Sneguljčica. Vse, kar sem bral o njej, sem verjel, da se je res zgodilo. Smilila se mi je, ker jo je mačeha tako preganjala. Hvaležen sem bil lovcu, ki je ni ustrelil. Spominjam se, kako me je bilo strah, ko sem v duhu spremljal Sneguljčico, ko je tekala po temnem gozdu in iskala zavetje. S pravim strahom sem z njo vred pregledoval domovanje palčkov. Ves srečen bi najraje objel palčke drugega za drugim, ko sem prebral, s kakšnim veseljem so Sneguljčico sprejeli v svojo hišico. Ves žalosten sem mami govoril o ubogi Sneguljčici, a ona me je potolažila, da je to le pravljica, da si je pisatelj vse le izmislil. Le težko sem ji verjel. Bilo mi je tako lepo, ko sem pravljico prebral do konca, saj je dobra Sneguljčica oživila in dobila bogato plačilo za svojo dobroto, hudobna mačeha pa je tudi prejela zasluženo kazen.

Tudi življenje bi moralo dobre ljudi nagraditi.

Matej Jazbec, 5.b

ne v predalu

V knjižni omari imam prostor za svojo precej obširno knjižnico. To so predvsem pravljice, mladinske pustolovske knjige, knjige, ki opisujejo partizanske boje, Knjiga o Titu, Mladi vedež, Vsa čuda sveta in Veliki atlas... Knjige imam zelo rad in zato velikokrat urejam našo knjižnico. Vesel sem, kadar mamica prinese novo knjigo ali celo zbirko. Ravno zdaj smo dobili drugi letnik Nobelovcev. Največ prostora v naši knjižnici pa zavzema Naša beseda. Vseh teh knjig še ne berem, vendar me lepo zložene vabijo, naj segam po njih.

Do zdaj sem najraje bral pravljice, zdaj pa so mi že ljubše pustolovske knjige. Najbolj mi je pri srcu Bela Griva, ker sem jo dobil za nagrado v glasbeni šoli. Ravno kar pa berem Finžgarjev zgodovinski roman Pod svobodnim soncem, ki mi je zelo všeč. Zelo rad pregledujem Mladega vedeža, v katerem najdem mnogo odgovorov na svoja vprašanja. Zelo me zanima tudi naša zemlja, vse to pa najdem v atlasu, ki ga velikokrat gledam in berem. Velikokrat pa segam tudi po maminih knjigah, predvsem po Umetnostni zgodovini, v katerih je vse polno čudovitih slik umetnin iz vsega sveta.

Knjige so za vse človeštvo velikega pomena, saj se iz njih vsi učimo. So zelo dragocene in je treba z njimi lepo ravnati.

Primož Ahačič, 5.b

vtisi z razstave

Z razstave del Milana Batiste mi je bila najbolj všeč slika, ki jo je imenoval "Talci". To je grafično delo - lesorez, izredno skrbno in natančno izdelano (1953). Prikazuje občutja najbolj mučnih trenutkov življenja; tik pred smrtjo. Na obrazih nekoliko nenazorno prikazanih likov, se kljub redkim potezam zlivajo mnoga občutja: neomajna odločnost, da se žrtvujejo za domovino, neprikrito sovraštvo in prezir do zatirateljev, obenem pa globoko v sebi nazatrto veselje, da si s tem sami sebi pišejo sodbo.

Slika je izdelana tako, da se nam čustveno bogastvo odkrije šele tedaj, ko se v umetnino šele poglobimo. Vsaj name je napravila močan, veličasten vtis, saj so se mi ob pogledu nanjo zlele misli v eno samo neomajno mržnjo do okupatorjev, ki so često na tak zverinski, nečloveški način ugo - nabljali mlada življenja.

Drugo odlično, prav tako grafično delo, je "Pravljični vrt". Natančno delo, polno pravih likov v raznih pozah, enakomerno porazdeljenih po ploskvi, nas prepriča o umetnikovi bujni domišljiji, ki je zlita v tem delu.

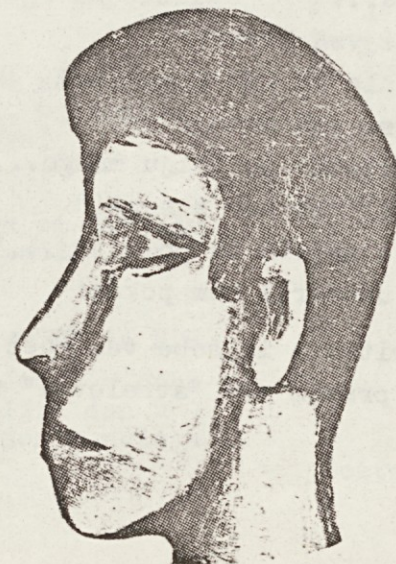
Na splošno sem ob razstavi sprejel precej lepih vtisov, ki so bili pozneje tema mojim globljim razmišljanjem. Zdi se mi, da so nekatera dela, predvsem grafična, (Ljubljana, Žalostne matere, Talci itd.) izredno lepa in izdelana z dobršno mero občutij, zlita največkrat v dobro vidno sočustvovanje. Z neverjetnim smislom za estetiko oblikuje nakatere sicer vsakdanje, nezanimive teme, v privlačna, zanimiva dela. Res pa je, da nekaterim slikam moderne grafike nisem mogel razbrati globljega smisla, kot na primer barvitim slikam pod naslovom "Odiseja". Sicer pa mi je razstava jasno pokazala tega umetnika, njegove jasno načrtane cilje in sposobnosti tega slikarja.

Janez Funda, 6.a

stol se je zlomil

Sedim pri mizi in gledam skozi okno. Sedim na stolu in se gugam. Kar naenkrat začne pokati: hrrš, hrr, hrrš, hrr. Mislim si, da ni nič. Takrat pa: bum, padem s stola in se zakotalim po tleh. S stola sem padel ravno pred našega mačka Miška. Jezno zapiha in zbeži. Pogledam proti stolu: joj, prejoj, kaj se je zgodilo! Stolu je odletela noga. Se deset minut in prišla bosta atek in mami! Kaj naj storim? Hitro grem po kladivo in žebelje. Žebelje stresem pred stol in grem po klešče. Ko pridem nazaj, žebeljev nikjer. Pač, nekaj jih je pod mizo. Pod drugim stolom je seveda maček, ki se je igral z njimi. Hitro ga napodim. Se pet minut! Nogo pristavim k stolu in pričnem. Nekajkrat udarim po žebelju. Ko hočem še zadnjič udariti, se udarim v prst. Začnem cviliti: "Au, joj, boli, to je pa že preveč!" Z levo roko zabijem še zadnji žebelj. V tistem trenutku zazvoni: ciiiiinnng! Hitro vse pospravim in grem odpret. Pršla sta atek in mami. Oddahnem si, kakor da bi se rešil iz prepada, v katerega sem padel.

Aleš Pangeršič. 5.a

v petek popoldne

Imam bratranca, ki mu zaradi njegove pretirane velikosti pravim "strelovod". No, in ta bratranec je nekega petka prišel k nam in takrat sem bil ravno slabe volje. Ko sem prišel domov, sem ga glasno pozdravil: "O, naš lovec na strehi!" Primazal mi je zaušnico in odšel v sobo ter glasno ponavljal neko Aškerčevo balado in jaz, ki sem bil jezen zaradi zaušnice, sem ga preklinjal.

Bratranec: "Koso nekdo kleplje svojo..."

Jaz: "Kaj bi dal, da bi še mojo!"

Bratranec: "Čuj nekje tam sredi vasi ..."

Jaz: "Kjer se strelovod blešči!"

Bratranec: "Ostro, rezko to klepanje..."

Jaz: "Mu odveč je, kdor zaspan je!"

Bratranec: "Skozi večerni mrak zveni..."

Jaz: "Jok, kjer se otrok zbudi."

S tem je bila bratrančeva mera polna, primazal mi je nekaj klofut in poskušal nadaljevati: "Jutri rano pa bo trava..."

Jaz: "Pod udarci vsa krvava!"

Bratranec: "Padala bo pod kosoj..."

Jaz: "Zgrudila se pod menoj!"

Bratranec: "In cvetov po polju mnogo..."

Jaz: "Jih pomoril bom kar z nogo!"

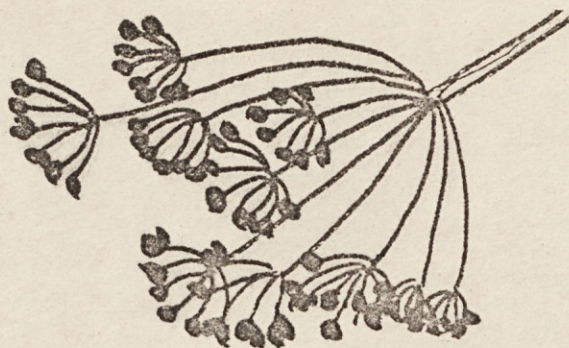
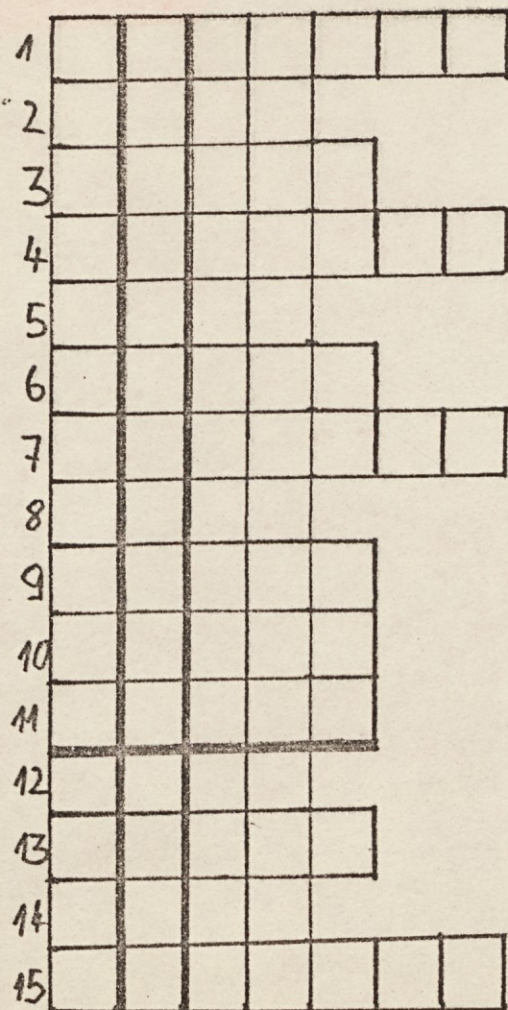
Bratranec: "Palo mrtvih bo pod njoj..."

Jaz: "S tem si ustvaril bom pokoj!"

Bratranec je pritekel iz sobe ves rdeč od jeze in me pošteno prebunkal. Od tistega petkovega popoldneva mu ne pravim več "strelovod" zaradi njegove pretirane velikosti.

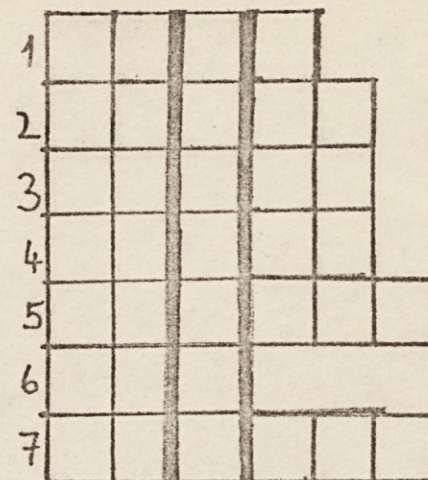
Dušan Bodlaj, 8.b

razmisli in reši

1. del tovarne
2. vrag
3. najslabša šolska ocena, cvek
4. poleg SSSR največja supersila na svetu
5. načrt, oris
6. prevozno sredstvo na vodi
7. medalja, plaketa, priznanje
8. domača vlečna žival
9. pasja samica
10. koralni otok
11. element, potreben za dihanje
12. slov. pesnik (Župančič)
13. grška črka
14. sedež
15. država med ČSSR, SSSR in NDR

Ob pravilni rešitvi dobiš v debelejših obrobjenih poljih dan v maju, spodaj pa psevdonom našega voditelja.

1. izdelek iz kavčuka
2. najmanjši delci elementov
3. izrastki na glavi
4. del elektromotorja
5. gozdna ovijalka
6. tovarna samokolnic in kopalnih kadi v Postojni
7. domače živali

Ob pravilni rešitvi dobiš v debelejših obrobjenih kvadratih naslov našega glasila.

Sestavil Iztok Ahačič, 8.b

Depo
908TRŽIČ
MOSTOVI
1975

373.3(497.4 Križe)

4002365

KNJIZNICA TRŽIČ

COBISS •